

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MISS

Christmas

LINZVONC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAYAN NOEL

LINZVONC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Linzvonc Canva

Editörlerini kullanıyor: S.Glide &

L.Carter

Kocam için, sonsuza dek mutluluğum için.

İçindekiler

1. [Meredith](#)
2. [Meredith](#)
3. [Dylan](#)
4. [Meredith](#)
5. [Dylan](#)
6. [Meredith](#)
7. [Meredith](#)
8. [Dylan](#)
9. [Dylan](#)
10. [Meredith](#)
11. [Meredith](#)
12. [Dylan](#)
13. [Meredith](#)
14. [Dylan](#)
15. [Meredith](#)
16. [Dylan](#)
17. [Meredith](#)
18. [Dylan](#)
19. [Meredith](#)
20. [Meredith](#)

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Linzvonc](#)
[tarafından](#)

BiR

THava Aralık ayı için bile berbat. Küçük arabam neye uğradığını şaşırmış durumda, ısıtıcı sonuna kadar açık ve çatlak radyomda hüzünlü aşk şarkıları çalarken M5'te sürünüyor.

Herkes tatil için Devon'a gidiyor gibi görünüyor, ancak muhtemelen turistlerin çoğu gibi sevimli küçük bir kır evine gitmek yerine, önümüzdeki iki haftayı geçirmem için bir kanepede tutan kız kardeşimin küçük teraslı evine gidiyorum.

Ama umurumda değil, Noel'de yalnız olmak istemiyorum. Yeğenlerimi ve kız kardeşimi ve tabii ki kocasını görmeyi dört gözle bekliyorum. Bunun alternatifi Avustralya'daki annemi görmek için uçmaktı - bunun için param yok ya da televizyonun karşısında kağıttan bir şapkayla tek başıma aşırı derecede sarhoş olmak.

Bunu yapamam, o yüzden buradayım.

İç çekiyorum, ısıtıcı dört saattir açık olmasına rağmen nefesim bir duman bulutu içinde çıkıyor. Arabamı hayatta tutmak için sürekli mücadele etmekten ayaklarım ağrıyor, gaz pedalıyla ve debriyajla oynayıp durmaması için dua ediyorum. Telefonum çalıyor ve kız kardeşimin beni selamlayan neşeli sesini duymak için hoparlör düğmesine basıyorum.

"Merry! Neredesin aşkım?"

"Hey, Cass. Hâlâ M5 yolundayım." İçimi çekiyorum, önümdeki trafik örtüsünü görmek için boynumu kırıyorum. "Hâlâ mı? Ama bir saat önce oradaydın," diye yakınıyor Cassie. "Harry, kediyi yere bırak. O bir kedi *değil*.

oyuncak-"

"Biliyorum ama hava oldukça kötü. Yemin ederim kar yağıyor." Gri, neredeyse neon beyazı gökyüzüne bakıyorum.

Kesinlikle kar yağacak.

"Oh, işte bu yüzden seni arıyorum, burada şimdiden kar var ve hızla yağıyor. Range Rover'in artık sende olmadığını biliyorum..."

Evet. Kış lastiği veya ısıtılmalı koltuk yok. Bluetooth yok. Bu arabada emniyet kemeri olduğu için şanslıyım.

"Hayır, ama iyi olacağım. Araba gayet iyi çalışıyor," diye yalan söylüyorum altımda titrerken. "En kısa zamanda orada olacağım."

"Victoria, kardeşine bardakla vurma! İkinizde de zerre kadar sağduyu var mı?!" Cassie çığlık atıyor ve ben önümüzdeki iki hafta boyunca bunun benim gerçekliğim olacağını bilerek gözlerimi kapatıyorum.

"Yakında görüşürüz." Cassie yine çocuklara bağırırken iç geçiriyorum. Harry ve Victoria ikiz ve kedi köpek gibi kavgaya ediyorlar. Ayrı ayrı melek gibiler ama birlikte... *değiller*.

Bristol'u geçerken trafik biraz rahatlamaya başlıyor ve ayağımı yere bastığım için rahatlıyorum. İhtiyacım olan son şey bu bok yığınının içinde bir kar fırtınasında mahsur kalmak.

Kar yoğun ve hızlı bir şekilde yağıyor, sileceklerim görüşümü açık tutmak için öfkeyle çalışırken ön camıma ağır kar bulutları çarpıyor. Kız kardeşimin ilçesinin sapağını görüyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Sinyal lambam o kadar zayıf ki saçma, bu yüzden otoyoldan çıkarken sol tarafta kimsenin olmadığından emin olmalıyım.

Kaygan yol şimdiden parlıyor, arabamın içinde oynayabileceği beyaz bir harikalar diyarı.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, lastiklerin altında karın çıtırdadığını hissederek. "Hadi Bertha, bunu yapabiliriz."

Arabam karlı çıkışta kayarken homurdanıyor ve ben de yavaşça kavşaktan çıkıp kız kardeşimin yaşadığı küçük kasabaya doğru ilerliyorum. Biz burada büyüdük ve kız kardeşim buradan hiç ayrılmadı. Lise aşkıyla evlendi ve birkaç çocuk doğurdu ve kocası sayesinde çalışmasına gerek kalmadı.

Koca.

Bu kelime içimi acıtıyor ve yüzük parmağımdaki girintiye bakıyorum. Yıllarca taktığım yüzükler, evlilikte başarısız olduğumun kalıcı bir hatırlatıcısı oldu.

Yine de benim hatam değildi, tamamen değil.

Düşünceleri uzaklaştırarak, çocukluğumun kasabası Bellwood'a doğru yokuşu tırmanmak için keskin bir sol yapmaya odaklanıyorum. Gaza bastığımda arabam yüksek sesle inliyor, sanki arabamın hareket etmesine yardım ediyordum gibi öne doğru eğiliyorum. Aptalca, gerçekten, ama Bertha'ya biraz moral desteği vermek istiyorum.

Araba yavaşlarken "Hadi," diye yalvarıyorum. "Hayır, hayır, hayır!"

Tepeye zar zor çıkıyor ve beni Bellwood'a davet eden tanıdık tabelayı gördüğümde arkama yaslanıyorum.

"Tanrıya şükür-"

Crunch.

O kadar ani oluyor ki, algılayamıyorum bile, araba buz tabakası üzerinde bir artistik patinajcı gibi zarifçe kayıyor, ben umutsuzca direksiyonu kavrarken dönüyor.

Bir şekilde arabayı, beni kesin bir ölüme doğru sürüklenmekten alıkoyacak görebildiğim tek şeye doğru yönlendirmeyi başarıyorum ve o da bir ağaç oluyor. Çarpışmaya karşı kendimi destekliyorum ama yine de beni sersemletiyor.

Arabanın yan tarafı büyük bir gürültüyle ağaca çarpıyor ve kırılan camın sesi beni ağlatıyor. Sürücü kapısına doğru savruldum ama sonra durdu.

Sessiz.

Emniyet kemerimi açarken titriyorum, şoktan kenetlenmiş ellerimle telefonuma uzanıyorum.

"Kahretsin!" Tıslıyorum, burada sinyal olmadığını fark ediyorum.

Gözlerim yaşıyor ama derin bir nefes alıp sürücü kapısını iterek açıyorum. Ayakkabılarım kar için yapılmamış. Diz hizasındaki taba rengi botlar, arabamın yardımsever bir şekilde saplandığı buzda anında kayıyor.

Telefonumu sağa sola sallayıp sinyal almaya çalışırken kendimi arabaya yaslıyorum. AA araba kurtarma servisindeyim, bu yüzden gelip beni alması için birini aramam gerekiyor.

Sinyal yok.

Tanrım, hava

soğuk.

Arka koltuğa uzanıp montumu çıkarıyorum, istemsizce titrerken onu üzerime sarıyorum. Ağaç, zavallı şey, muhtemelen olmak istediği kadar sağlam değildi. Dalları karla kaplanmıştı ve arabamın ağırlığından dolayı geriye doğru eğilmişti. Bakışlarımı çevreye kaydırduğımda, kesinlikle hiçbir yer olarak tanımlanabilecek bir yerin ortasında olduğumu fark ediyorum.

Hiçbir haritaya bakmadan kasabadan en az yirmi mil uzakta olduğumu, etrafımın ağaçlarla çevrili

olduğunu ve başka pek bir şey olmadığını biliyorum.

Gözlerimi korumak için elimi kaldırıp daha önce gittiğim yola doğru dönüyorum, kar sert rüzgârla birlikte bana saldırıyor. Kulaklarım soğuktan yanıyor ve şapka getirmediğim için kendime lanet ediyorum.

Yola çıkmam gerek.

Uzak değil ama yokuş yukarı, bu da beni korkutuyor. Yine de oraya çıkmazsam, kimse beni bulamadan donacağım. Umarım orada da biraz sinyal alırım.

Buzlu arazide kayarak ilerliyorum; kırmızı, çiğ parmaklarım yola ulaşmaya çalışırken umutsuzca buzu tırmalıyor. Kar artık ölümcül, o kadar hızlı yağıyor ki ellerimi yüzümün önünde zar zor görebiliyorum.

Ağlamak istiyorum ama ağlarsam gözyaşlarımın donacağını ve gözbebeklerimin döküleceğini biliyorum. Sonunda geldim.

Paltomu etrafıma sarıyorum, telefonumu bir fener gibi havaya kaldırıyorum, *bir yerlerden* sinyal çekmesini umuyorum.

Hiçbir şey.

"Tanrım!" Sonunda, burada bulunduğum süre boyunca düşmekle tehdit eden gözyaşlarıma yenik düşerek haykırdım.

Yolun her iki tarafını da kontrol etmek için döndüğümde, birini işaret etmem gerektiğini fark ediyorum. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey ve hiç kimse.

"Sakin ol, Meredith," diye fısıldıyorum kendi kendime, telefonumdaki şebeke işaretine bakıyorum, sanki bazı barları çağırıştırabilmişim gibi.

Ama hava soğuk, soğuktan da öte ve paniklemeye başlıyorum. Hiçbir yere yürüme mesafesinde değilim ve kız kardeşimin beni araması çok uzun zaman alır. Trafikte olduğumu düşünecek.

Farlar tepenin üzerinden görünüyor ve aracı seçemesem de sürücünün beni görmesi için dua ederek deli bir kadın gibi el sallıyorum. Yola devam ediyorlar ve ben çaresizlikle fark ediyorum ki kar çok hızlı ve çok kalın olduğu için kimse beni fark edemiyor.

"Kendini toparla," diye kendimi ikna ediyorum, telefonumun fenerini açarken parmaklarım titriyor. "Bir sonraki araba seni görecektir."

Dudaklarım uyuşuyor ve kendimi sıcak tutmak için ayaklarımın üzerinde zıplıyorum.

Yaşadığım onca şeyden sonra Bellwood'un kıyısında donarak ölmeyeceğim.

Mümkün değil.

Dünyayı buza çeviren yoğun karda farların parlaması için bir on beş dakika daha geçmesi gerekiyor ve ben telefonumu büyük bir coşkuyla havada sallıyorum.

Bu bir kamyon.

İsterse Noddy olsun, yine de binerim. Ayak parmaklarımı hissetmiyorum.

Kamyon yavaşlıyor ve turuncu tehlike ışıklarının yanıp söndüğünü görüyorum, etraftaki herkese tepede durduğunu bildiriyor.

Kamyona doğru ilerlerken dişlerim gıcırıyor, şoför kapısı açılıyor ve bir kış şapkası sisin içinde bana doğru sallanıyor.

"İyi misin?" Bir erkek sesi sesleniyor.

"Soğuk," diye karşılık veriyorum adam karda ilerlerken, kalın kışlık botları buzu kolayca kavırıyor.

Onu göremiyorum ama beni kamyona doğru yönlendiriyor, buzda kayıp düşerken beni tutuyor. Arabanın kapısını çekerek açıyor ve kabinin sıcaklığına girmeme yardım ediyor. Kapı arkamdan çarparak kapanıyor ve o zaman burnumun tamamen uyuştüğünü fark ediyorum. Sürücü kapısı açılıyor ve kurtarıcım içeri tırmanıp bana şapkasını ve eldivenlerini uzatıyor.

"Şunları giy."

Şapkamı takarken gözlerimi kapatıyorum, eldivenlerimi bembeyaz parmaklarımın üzerine geçiriyorum. Isıtıcı tenimi ısıtıyor ve kamyon hareket ederken minnetle bunun tadını çıkarıyorum.

"Ne oldu?" Ses endişeyle soruyor ve ben konuşmaya çalışarak başımı sallıyorum.

"Düştüm," diye mırıldanıyorum, dudaklarım konuşma hareketinden dolayı acıyor.

"Kahretsin, araban orada mı?"

"Evet."

"Tamam. Arkadaşım kasabada bir tamirhane işletiyor, çok uzakta değil. Seni oraya götüreceğim." Gözlerimi kapatıyorum, ona zihinsel olarak teşekkür ederken başımı sallıyorum.

Tatilime ne güzel bir başlangıç.

IKI

I

Burnumun ucunu zar zor hissedebiliyorum. O kadar soğuk ki. Yüzüme saldıran sıcak havaya rağmen, yanaklarımın yanmasından dolayı fiziksel acı çekiyorum.

Dişlerim takırdıyor ve yanımdaki adam önce defalarca yola bakıyor.

Kenara çekiyorum.

"Ben sadece yolu kontrol edeceğim. Ön camdan pek bir şey göremiyorum," diye açıklıyor kamyonundan atlarken.

Isıtıcıyı açık bıraktığı için minnettarım ve ona yaklaşıyorum, sıcaklık soğuk tenimi eritiyor.

Adam haklı. Ön camdan bir bok göremiyorum. Kar camda uçuşuyor; ön cam sileceklerinin engel olamadığı gri ve beyaz kar tanelerinden oluşan bir telaş.

Sürücü kapısı açılıp içeri buz gibi bir hava girince sıçıyorum.

"Nasıl?" Elimi ısıtıcının üzerine koyarken gözlerimi kapatarak mırıldanıyorum.

"Berbat. Burada kışlar her zaman çok sert geçer ama bu bambaşka bir şey. Tamirhanedeki arkadaşımı arayıp şehir dışına çıkıp çıkamayacağını soracağım. Bu kamyonun kış lastikleri var ama yine de o yokuştan aşağı inemez. Cam gibi."

İhtiyacım olan tek şey bu. Arabam, içindeki tüm eşyalarımınla birlikte karlı bir tepenin yamacına gömüldü ve şimdi bir yabancıyla birlikte bir kamyonda mahsur kaldım.

Tanrım, seri katil olabilir.

Göz ucuyla ona bakıyorum, yüz hatlarını gizleyen grilerle bezenmiş koyu renk saçlarını görüyorum. İri yarı ve elleri çizik ve kesiklerle kaplı. Nefes veriyor ve telefonla konuşurken gözlerimi kaçırıyorum.

"Nat? Ben Dill, orada mı?"

Saniyeler geçer ve o inler.

"Ciddi misin? Burası çok kötü. Cardiac Hill'in dışındayım ve kamyonu indiremiyorum. Beni aramasını söyleyebilir misin? Evet. Aldığım kadını garaja götürmek için ona ihtiyacım olabilir."

Telefonu kapatıyor ve sonunda bana doğru dönüyor. Başımı eğiyorum, yukarı bakmayı reddediyorum.

Bu ismi biliyorum. Dereotu.

"Görünüşe göre, şu anda kasabaya giden bir yol yok. Buradan çok uzakta yaşamıyorum. Eğer kamyonu oraya götürebilirim, benimle gelebilirsin."

"Dill?" Ona odaklanabilmek için saçlarımı oynatarak fısıldıyorum.

O çene. Yıllarca küçük bir kızken hayalini kurduğum dolgun dudaklar. Gözler, beni merakla inceleyen okyanus mavisi havuzlar.

"Evet, benim. Dylan, ama arkadaşlarım bana-"

"Dill," diye nefes alıyorum ona döndüğümde.

Sonra kaşlarını çatıyor, usulca gülerken gözleri açılıyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor, ağzı inançsız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "*Sen misin*, Mutlu Noeller?"

Okul boyunca peşimi bırakmayan çocukluk lakabım anılarla midemi bulandırıyor, Dylan Charmer beni her gördüğünde böyle seslendiğinde kalbim dans ediyordu, ancak o başka birine aşık oldu.

"Aman Tanrım." Şapkamı kafamdan çekerek gülüyor. "Kızıl saçlar nereye gitti?!"

"On altı yaşımdan beri kızıl saçlı değilim," diye alay ediyorum, bana nasıl Rudolph dediğini hatırlayarak. Şapkamı tekrar takıp ona ters ters bakıyorum. "Peki, şimdi bana ne diyeceksin?"

Bana bakıyor, gözleri sesimdeki acıyı kaydediyor. "Ah, kahretsin. Pislik miydim? Evet, öyleydim. Özür dilerim."

"Gidebilir miyiz artık? Donuyorum," diye hayıflanıyorum, konuyu pekiştirmek için ellerime üflüyorum. "Evet, tabii ki," diyor, hâlâ bana bakarak. "Saçlarının kızıl olmasını severdim."

Cevap vermiyorum. Onun yerine Dylan'ın kiminle yaşadığını merak ediyorum. Muhtemelen Claire Denim'dir. Hep onunla birlikteydi. Paramı genç yaşta evleneceklerine yatırmıştım ama o kalabalığa sırtımı dönmüştüm, büyük dünyaya atılmak için yanıp tutuşuyordum.

Kamyon rüzgara karşı savaşıyor ve Dylan direksiyonu düz tutmaya çalışırken dehşet içinde sola doğru kayıyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor ben sandalyemin kenarına tutunup kaza yapmamamız için dua ederken.

Dylan her nasılsa arabayı kontrol ediyor ve yolun ortasına geri döndürüyor. Karşılıklı bakışıyoruz, o da alnını siler gibi yapıyor.

"Dışarı çok tehlikeli."

"Nerede yaşıyorsun?" Hala her zaman yaşadığı yerde mi yaşadığını merak ederek soruyorum.

O yere, ***Chestnut Çiftliği***'ne gitmek için kaç kez bahane bulmaya çalışırdım. Annesi ve babası tarafından işletilen bu çiftlik Devon'un bu tarafındaki en iyi patatesleri tedarik ederdi ve annem her hafta taze bir torba almak için oraya giderdi. Tabii ki ben de onunla birlikte giderdim ama bu haftada bir kez olurdu ve Dylan hiçbir zaman ortalıkta görünmezdi. En iyi arkadaşım Grace'i onu görebilmek için evinden o devasa mesafeyi yürümeye ikna etmeye çalışırdım ama o gözlerini devirir ve bana kahkahalarla gülerdi.

Onu görmek için yanıp tutuşuyordum.

"Southey Lane," diye yanıtlıyor ön camdan bakarak. "Artık çiftlikte değil misin?"

"Hayır, annem ve babam hâlâ öyle."

"Hâlâ Bellwood'un bu tarafındaki en iyi patatesleri satıyor musun?" Kıkırdarken sırtıyorum, giydiği kat kat kıyafetlerin altında bir yerlerden gelen seksi bir ses.

"Evet, ve yumurta, yumurtaları unutma."

"Buraya dönmek çok garip," diye mırıldanıyorum ve bunu neden yüksek sesle söylediğimi merak ediyorum. Dylan'ın gözlerini tekrar yola dikmeden önce bana baktığını görmek için hızla gözlerimi kırıştıyorum.

"Cassie'yi görmeye mi geldin?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

"Evet, annem ve babam Oz'da ve ben de yalnız geçirmek istemedim."

Harika, Meredith. Gezegendeki en üzgün insan gibi konuşuyorsun.

"Evet, Noel'i aileyle geçirmek her zaman iyidir," diye neşeyle devam etti Dylan. "Noel'in anlamı budur, ya da öyle derler."

Ses tonunda alaycı bir hava seziyorum ve hemen bu konuda ona meydan okuyorum. "Noel'i sevmiyor musun?"

Gözlerini deviriyor, cevap verirken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çocukken daha iyiydi; öyle söyleyeyim." "Noel Baba'dan bir çuval hediye almayı özleyor musun?" Onu dikkatle izleyerek alay ediyorum.

Bir insan Noel'i neden sevmez ki?

"Hiçbir şeyi özlemiyorum. Sadece etrafı sevdikleri insanlarla çevrili olanlar için harika olduğunu düşünüyorum. Bizim yaşımızda hala anne babanızla masada oturuyor olmak biraz üzücü oluyor."

"Bekâr mısın?" Şaşkınlıkla soruyorum, ağzım beynimden önce hareket ediyor.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun?" Dylan tanıdığım bir sokağa dönerken kaşlarını çatarak soruyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, dudağımı ısırarak. "Claire'le birlikte başaracağınızı düşünmüştüm."

"Claire?" Gülüyor ve neyse ki düz olan bir yola giriyor. Lastikler altlarındaki karda çıtırdıyor ve motoru durdurduğunda rahat bir nefes alıyorum. "Claire, kim?"

"Denim." Umursamaz görünmeyi umarak omuz silkiyorum. "Tanrım, o benim *okuldaki* kız arkadaşımdı!"

"Aynen öyle." O başını sallayıp arabadan çıkarken ben haykırıyorum.

Ben de aynı şeyi yapıyorum ama ayaklarım kaygan zemine değdiği anda anında kıcımın üzerine kayıyorum.

"Lanet olsun, tam bir şehir kızıydın," diye mırıldanıyor, ayaklarım hâlâ görünmez buzun üzerinde kayarken beni güçlkle yukarı sürüklüyor.

"Ben-" diye homurdanıyorum beni ön kapıya doğru yönlendirirken. "Sadece ayağымda yanlış ayakkabı var, hepsi bu."

Kapı basit bir yeşil boyalı ahşap işidir ve önünde önemli ölçüde solmuş altın bir tokmağı vardır.

"Dur tahmin edeyim, arabanda bir çift sağlam kar botun mu var?" diyor, güneyli tınısı kalbimi biraz acıtıyor.

Burada olmayı özledim.

"Evet," diye yalan söylüyorum, bu iklim için ne kadar hazırlıksız olduğumu bilmesine izin vermiyorum. Tavşan terliklerim var ama bunu eğlenceli bulacaktır.

Kapı açıldığında sağımda, odanın ortasındaki ızgarada büyük kütüklerin durduğu rustik kulübe tipi bir oturma odası beliriyor. Kalın ahşap kirişler orijinal güzelliklerine geri döndürülmüş ve iki kişilik kanepe, etrafıma sarmak istediğim kalın, yumuşak battaniyelerle kaplanmış.

Hiçbir yerde televizyon ve fotoğraf yok. Burada kimin yaşadığını bilemezsiniz, orası kesin. Odanın köşesinde bir elbise atı var ve birkaç tişört ve süveter ondan gelişigüzel sarkıyor.

"Çay?" Dylan solumdaki kapıya doğru ilerleyerek soruyor. "Kahveniz var mı?" Ben soruyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Evet ama bu Co-op'un kendi ürünü, burada Starbucks yok" diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Harika."

O küçük mutfakta kayboluyor ve ben koridorda garip bir şekilde duruyorum.

"Kanepeden bir battaniye al," diye sesleniyor Dylan mutfaktan. "Bir dakika içinde ateşi yakacağım."

Minnetle başımı sallıyorum ama beni göremediği için bu anlamsız. Oturma odasına yöneliyorum, görebildiğim en kalın battaniyeyi alıyorum, yumuşak kanepeye çökmeden önce omuzlarıma sarıyorum.

Birkaç dakika sonra Dylan elime bir fincan tutuşturuyor ve içinden süt ya da şeker çıkmayan koyu kıvamlı sıvıyı görünce içimden yüzümü buruşturuyorum.

Sormayacağım. Şimdiye kadar yeterince nazik davrandı.

Dylan kütükleri ateşe vermeye devam ediyor ve bunu yaparken onu izlemekten kendimi alamıyorum, ayağa kalktığında çıkardığı kıyafetlerinin altından geniş gövdesi belli oluyor.

"Yakında ısınacaksın." Bana katılmadan önce kazağını kanepenin koluna atarak gülümsüyor. Odunsu bir kolonya kokusu beni karşılıyor ve nefesini verdiğiğinde bayılıyorum. Naneli. Kitaplarımdan birindeki aşk kahramanı gibi.

"Peki, ne oldu?" Dylan elimi başıyla işaret ederek açıkça soruyor. Bakışlarını şaşkınlıkla takip ediyorum. "Pardon? Ne?"

"Alyansın. Onu takmıyorsun."

Parmağımdaki çentik dikkatini çekti ve boğazımı temizledim. Bu işe girmemin imkanı yok.

"Arkadaşını tekrar deneyebilir misin?" Keskin bir şekilde soruyorum ve Dylan bana bakıyor, serulean gözleri merakla kırışıyor.

İstediği kadar ilgisini çekebilir. Dylan Charmer ile başarısız evliliğimi tartışmamın imkanı yok.

ÜÇ

TBenden bir alt sınıftaki sıksa, küçük fişek büyüyüp güzelleşti. Saçları artık çikolata kahverengisi, bu da onu klasik ve zarif gösteriyor. Saçları, peri benzeri yüz hatlarını çerçeveleyen şık bir bob şeklinde, bana bakarken yeşil gözleri parlıyor.

"Cevap verdi mi?"

Başımı sallayarak telefona bakıyorum.

"Sinyal alamıyorum," diye mırıldanıyorum şaşkınlıkla. "Bu çok garip."

Sonra dudaklarını büzüyor, burada benimle sıkışıp kaldığı için mutsuz olduğu belli. Siyah bir tayt ve kıvrımlarını saran dar bir elbise giyiyor, ki bu elbise *oldukça görkemli*. Ben de dudaklarına bakmaktan kendimi alamıyorum ve bir sürüngen gibi görünmemeye çalışıyorum.

Ama Mutlu Noeller oldukça özeldir. Okuldayken sevimli olduğunu düşünürdüm ama o kadar sessiz ve çekingendi ki onu da alay listesine ekledim. Biraz hıyarın tekiydim ve kamyonunda bana verdiği tepki de bunun kanıtıydı.

"Tekrar dene," diye ısrar ediyor ve aramanın gerçekleşmeyeceğini bildiğim için iç çekiyorum. Bu kar fırtınası oldukça kötü ve daha da kötüye gidiyor gibi görünüyor. "Cassie'yi aramam lazım, yoksa paniğe kapılacak," diye ekliyor dudağını çiğneyerek.

Sinyal olmadığını göstermek için telefonu kaldırdığımda hayal kırıklığıyla ellerini saçlarında gezdiriyor.

"Argh!" Merry inleyerek ayağa fırlıyor ve aptal çizmelerinin içinde volta atmaya başlıyor. O şeylerle nasıl araba kullanabiliyordu ki?

Yine de bacakları güzelmiş.

"*Burada* mahsur kaldığıma inanamıyorum," diye yakınıyor ve sanki zerre kadar fark yaratacakmış gibi telefonunu havada sallıyor. "İnternetiniz var mı?"

Ona takılmadan edemiyorum. "Neyi?"

"İnternet, Dylan," diyor Merry sinirli bir şekilde, bıkkınlıkla bana dönerek.

"Üzgünüm, hiç duymadım." Gülmemek için dilimi ısıırıyorum, o ise burnunun kenarını sıkarak soluyor. "Şaka yapıyorum. Hayır, sadece telefonumu kullanıyorum."

"WiFi yok mu?" Sanki az önce tuvaletim olmadığını söylemişim gibi tekrarlıyor ve ben de duvara işiyorum.

"Hayır, dürüst olmak gerekirse, genellikle dışarıdayım, bu yüzden sadece telefonumu kullanıyorum." "Harika."

"Denemeye devam edeceğiz," diyorum gözlerini kapattığında, parmakları hafifçe titriyor. O da irkildi

Sözlerimi duyunca gözleri şokla açıldı.

Ne dedim ben?

"Deniyorum," diye yineliyor, yüzünde boş bir ifadeyle. "Tamam."

Bu kız kesinlikle piknik için birkaç sandviç eksik. Kanepede yanıma yığıldı, yüzünde kederli bir ifade vardı. Alyans meselesini sorduğumda beni terslemişti ama merak ettim.

Onun gibi muhteşem bir kadın evliyse neden Noel'de burada tek başına? Kız kardeşi yeterince güzel ama çocuklarla çok meşgul.

"Noel ağacınız nerede?" Merry odayı tarayarak aniden sorar. "Noel pek umurumda değil; sana söyledim." İçimi çektim.

Goldie beni terk ettiğinden beri değil. Noel'de, *en iyi arkadaşı* için. "Ne olmuş yani?"

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı kaldırıp bana umutla baktığını görüyorum.

"Peki ya ailen? Buraya geldiklerinde bir ağaç görmek istemezler mi sence?" Devam ediyor.

"Hayır, anlıyorlar," diyorum düşünmeden ve bir anda beynindeki çarkların döndüğünü görüyorum.

"Noel'i sevmediğimi," diye ekliyorum aceleyle.

"Tanrım, yani sen bir Scrooge

musun?" "Merry-"

"Meredith," diye kibirli bir şekilde sözümü kesti.

"Doğru. Özür dilerim. *Meredith*." Bu isim ağızımda çok resmi duruyor. O kesinlikle bir Merry. "Ben bir Scrooge değilim."

"Oh? Noel için ne yaptın?" Dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle bana meydan okuyor. Artık beni sinirlendirmeye başlıyor ve ben de ona bunu söylüyorum.

"Peki." Gülüyor, ince boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye atıyor. "Eskiden beni hep kızdırırdın, belki de ödeşiyoruzdur."

Telefonumu kontrol ederek nefes verdim. Rob'un gelip onu almasını sağlamalıydım, böylece çoktan gitmiş olacaktı. Çekici olduğu kadar sinir bozucu da.

"Sinyal var," diye yarı bağıríyorum, o da hevesle telefonu elimden alıyor. "Bekle, Rob'u aramam lazım."

"Biliyorum ama Cassie çok endişelenecek. Lütfen önce onu aramama izin ver." Numarayı çoktan telefonuma tuşladığı için sormuyor.

Gerçekten.

Ben onu gizlice incelerken o ayakta duruyor, odada volta atıyor. Kıvrımlı bir kalçaya kadar kilometrelerce uzanan bacaklar, ince bir bel ve iri bir göğüs dikkatimi çekiyor.

"Cassie! Oh! Evet, ben iyiyim! Tanrıya şükür, endişeleneceğini biliyordum." Kız kardeşine benim evimde olduğunu söyleyerek gevezelik ediyordu. "Evet. O."

Bu da ne demek oluyor?

"Arkadaşı gelip beni alacak, böylece ben de gelebileceğim-ne?"

Birden durdu ve kocaman gözlerle bana bakmaya başladı. "Bu *olamaz!* Ciddi misin? Oh, Tanrım! Ne kadar sürecektir?"

Bu kulağa hiç de iyi gelmiyor. **At.** Hiç.

Başını sallayıp inlerken dikkatini çekmeye çalışıyorum, vedalaşmadan önce dudaklarını yalıyor, benimle iyi olacağına ve kız kardeşinin nerede olduğunu bildiğine söz veriyor.

"Ne?" Telefonu bana uzatıp yanımdaki kanepeye çöktüğünde talep ediyorum.

"Şehir içinde ve dışında yollar kapalı. Cardiac Hill'de kötü bir kaza oldu, bu yüzden yolu kapatmak zorunda kaldılar."

"Kahretsın!"

"Bu da sıkışıp kaldığım anlamına geliyor," diyor yavaşça, gözlerini benimkilere kaldırarak. "Burada. Seninle birlikte."

"Oh, hayır, eminim değilsinizdir. Yolları kısa sürede açacaklar," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Size söyledim, biz bu sert kışlara alıştık."

"Cassie kasabada durumun gerçekten kötü olduğunu söyledi. Arabalar terk edilmiş, insanlar mahsur kalmış..." pencereden dışarı bakarken sözleri yarım kalıyor. "Bu havada yürüyemem," diyor neredeyse kendi kendine.

"Yürümek mi?" Tekrarlıyorum, kahkaha beni ele geçiriyor. "Bu botlarla mı?" Gözlerini bana dikip kollarını kavuşturduğunda hâlâ gülüyorum.

"Neden güldüğünü anlamıyorum, taşralı çocuk. Eğer burada mahsur kalırsam, bu bana bir süre daha katlanmak zorunda kalabileceğin anlamına gelir."

"Seni kendim yürütürüm, gerekirse taşırım," diye kıkırdıyorum o gözlerini devirirken. "Teşekkürler."

"Şaka yapıyorum," diyorum, hâlâ gülerek. "Sorun değil, endişelenme. En azından beni tanıyorsun. Yabancı değilim."

Onu rahatlatma çabalarım, başını ellerinin arasına alıp inlediğinde sağır kulaklara çarpıyor.

"Yanımda kesinlikle hiçbir şey yok. Bir diş fırçam bile yok."

O zaman paniğe kapılıyorum ve gergin bir şekilde gülüyorum. "Geceyi burada geçirmek zorunda kalmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Bana umutla bakıyor ve ben de haklı olmam için dua ediyorum. İçimde tutamayacağım bir söz verdiğime dair bir his var.

DÖRT

Dylan bana daha kalın bir battaniye uzatıyor ve onunla göz teması kurmadan minnetle alıyorum. Onunla birlikte ön odada otururken biraz tuhaf hissediyorum, dikkatimi dağıtacak televizyon ya da telefonumda sinyal yok. Kendimi tutamayıp pencereden dışarıya bakıyorum.

Şimdi camın tamamını kaplıyor, sanki karlı tül perdelerden dışarı bakıyormuşum gibi. "Bir oyun oynamak ister misin, Merry?"

Derin sesi düşüncelerimi bölüyor ve kafamı ona doğru çeviriyorum, o aptal lakabı kullandığı için onu düzeltmeye hevesliyim. Bana sırtlıyor ve uzanıp bir deste kâğıdı aramıza yerleştiriyor.

"Kartlar mı?" Burnumu kırıstırarak söylüyorum. "Yıllardır kâğıt oynamadım."

Dylan düşünceli bir şekilde çenesindeki kirli sakalı okşayarak, "Bize gerçekten bir viski koymalıyım," diyor. "Bizi içten dışa doğru ısıtır."

"Yapmasak iyi olur," diyorum aceleyle. "Araba kullanmamız falan gerekebilir."

Kahkahalarla homurdanarak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, camdan bakarken geniş gövdesi kamburlaştı.

"Gel de gör, Merry. Yakında bir yere gideceğimizi düşünüyor musun?"

Onu küçük bir dikdörtgen olan pencereye kadar takip ediyorum. Dışarıyı zar zor görebiliyorum ama görebildiğim kadarıyla pek umut verici görünmüyor.

"Bok çanları," diye mırıldanıyorum, saçlarımı yüzümden geriye doğru iterek. "Arkadaşını tekrar arayamaz mısın?" "Evet." Dylan omuz silkiyor, mavi gözleri bir anlığına benimkilere kilitleniyor.

"Şimdi yapacağım."

Telefonunu bulmasını, ekrana dokunurken kaşlarını çatmasını izliyorum. Bunun benim gençliğime hükmeden, asla gerçekleşmeyeceğini anlayana kadar her gün hayalini kurduğum adam olduğunu düşünmek delilik.

David'le tanıştıgımda bile -Tanrım, adı bile hâlâ aklımda- Dylan Charmer'a karşı hissettiğim o anlık arzuyu hissetmemiştim.

OKULDAYKEN... YILLAR ÖNCE...

"Ona bakmayı bırakmalısın." Grace kıkırdayarak kaburgalarımın dirsek attı. "Fark edecek ve senin tuhaf biri olduğunu düşünecek."

Bakmak doğru kelime değil. Arkadaşının söylediği bir şeye gülerken başını geriye atıp adem elmasını gösterdiğinde ağzım sulanıyor. Önündeki sıralarda oturan kızlardan birine başıyla selam verirken saçlarının uçları kıvrılıyor ve bu da şaşırtıcı mavi gözlerini mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

Claire Denim.

Beline kadar uzanan ipeksi kestane rengi saçları, gevşek taktığı kravatının vurguladığı iri

göğüsleri, saçlarını omzunun üzerinden savururken kollarını göğsünün altında sıkıca kavuşturmuş, göz göze gelmek için dönüyor

Dylan'la temas.

"Toplantılardan nefret ediyorum," diye yakınıyor Grace.

Ama ben Dylan ve Claire arasındaki sessiz alışverişe odaklanmış durumdayım. Kız kirpiklerini kırıştırıp somurtuyor, Dylan ise arkadaşları onu heyecanla dürterken aptal gibi sırtıyor.

Claire Denim'den nefret ediyorum.

"Sssh." Grace nefes nefese, bu sefer daha da sert dirsekliyor. "Cidden, bunu söylediğine inanmıyorum!"

Etrafımızdaki insanlar bana ilgiyle bakmaya başlayınca bakışlarımı indiriyorum. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?

Sonunda toplantı sona eriyor ve hepimiz çift kapıdan geçerek sınıflarımıza gidiyoruz. Herkes ayaklarını sürüyerek ilerliyor; belki hâlâ kaymakam olmak isteyen birinci sınıflar dışında kimse sınıfa acilen gitmek istemiyor.

"Pekâlâ, Mutlu Noeller." Arkamdan bir ses sesleniyor ve yanaklarımın yandığını hissediyorum.

"Daha çok Rudolph gibi." Dylan Charmer'ın kusursuz sesi homurdanıyor. "Şu saça bak. Gökten inen uçaklara rehberlik edebilir."

Grace bana sempatik bir bakış atarken başımı eğiyorum. İnsanlara lakap takmaya devam ettiklerinde arkamı dönmüyorum ama artık sadece ben olmadığım için memnunum. Zavallı bir çocuğa küçük ve ince olduğu için raftaki elf deniyor.

"O gerçekten tam bir pislik. Neden onu bu kadar çok seviyorsun?" Köşede kaybolmadan önce ona son bir kez bakmak için döndüğümde Grace iç geçiriyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, başını kaldırıp bakışları benimkileri yakaladığında midem bulanıyor. Bir an nefes alamıyorum, ama sonra gözlerini kaçırıyor ve oksijen ciğerlerime geri dönüyor.

Kendi göğüslerimin ortaya çıkması için bir buçuk yıl daha geçmesi gerekecekti ve bunun bir lütf olacağını düşünsem de, gerçekten öyle değildi. Hiçbir sütyen bana rahat edecek kadar iyi oturmuyordu ve oturanlar da iğrençti. İçten içe Claire Denim gibi seksi sütyenler giyebilmeyi diliyordum - ince beyaz bluzunun altına giydiği seksi siyah dantel sütyeninin bir kısmını 'arkadaşlarının' incelemesi için çıkarmakta ısrar etmişti. Bunun daha çok Dylan'ın dikkatini çekmek için olduğunu biliyordum.

Benim saçlarım da çok kötü. Şampuanlar ne yapacağını vaat ederse etsin, saçlarımın dokusu kalın ve kıvrıkcık. Saç spreyiyle kafama yapıştırıp sıkı bir at kuyruğu yapmaktan başka seçeneğim yok, bu da bana 'Alın Fiona'sı' gibi daha fazla lakap kazandırıyor. Okul berbat.

İngilizce dersinde kendi işime bakıyordum ki öğretmenlerim benden ofise bir şey götürmemi istedi. Kısa bir süreliğine de olsa özgür bırakıldığım için sevinerek ayağa fırlıyorum. Okul koridorları bomboş ve tek ses ben yürürken ayakkabılarımın yerde çıkardığı gıcırta.

Ofis okulun hemen ön tarafında, bu yüzden onu görmeden önce manevra yapmanız gereken dört kat merdiven ve uzun bir koridor var. Uzun koridorun sonundaki köşeyi döndüğümde korkudan felç geçirerek duruyorum.

Orada, önümde, Dylan Charmer var.

Plastik arkalıklı bir sandalyeye yığılmış, kollarını kavuşturmuş ve başını tembelce bana doğru sallıyor. "Rudolph. Kötü bir kız mı oldun?" diye alay ediyor, dudaklarında orantısız bir sırıtış.

"Hayır, sadece bir şey getiriyorum," diye ciyaklıyorum, dizlerim altımda bükülmekle tehdit ediyor. Nefes vermeden önce gözlerini deviriyor, ben ofisin kapısını itip açarken bana olan ilgisini kaybediyor.

Elimdeki klasörleri masasına bırakırken resepsiyonist bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Şimdi sınıfına dön Meredith," diye civıldıyor. "Dylan'ı benim için içeri gönderir misin?"

Başımı sallayıp kapıdan geri çıkıyorum. Heykel gibi durdum, ellerimi birbirine kenetlerken Dylan

beni tamamen görmezden geliyor.

Bu fırsatı değerlendirip onu yakından inceliyorum, on yedi yaşındaki kirli sakalının izleri yüzünü gölgeliyor. Kravatı gevşek, ceketini sanki ona ait değilmiş gibi sandalyenin arkasına asılı.

Belki de olmadı.

"Dylan," diye mırıldanıyorum, o bana doğru dönerken yere bakıyorum.

"Tanrım, neden bu kadar kızardın? Bir tür alerjik reaksiyon mu geçiriyorsun?" Dylan kaşlarını çatıyor, yüzünde endişeli bir ifade var.

"Ne?" Dehşet içinde fısıldıyorum, ellerim haşlanan yanaklarıma uçuyor. "Hayır, şey..."

Kelimelerim çıkmıyor ve en kötüsü Dylan bana sanki başka bir kafam çıkmış gibi bakıyor.

"Oraya girmeni istiyorlar," diye boğuldum ve jöle bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaştım.

"Sakin ol, Merry." Dylan'ın sesi koridorda beni takip ediyor. Köşeyi dönüyorum, kendimi sabitlemeye çalışırken göğsümü tutuyorum, asla işe yaramayan derin nefesler vücudumu sarsıyor. Yağlı, tuzlu gözyaşları yüzümden aşağı akıyor ve vücudumun Dylan Charmer'a bu kadar şiddetli tepki vermesine neyin sebep olduğunu merak ederek gözlerimi kapatıyorum.

BEŞ

"**K**" "Korkarım hizmetçiyle karda mahsur kalabilirsiniz." Rob neşeyle kıkırdıyor. "Umarım hoş, güzel bir kızdır. Tanrı biliyor ya, onlardan birini hak ediyorsun."

Merry'ye şimdilik yerinde kalması gerektiği haberini vermem gerektiğini bilerek inliyorum. Bana bakıyor ve gözleri acıyla dolu. Bu bakışı biliyorum; bir anıyı yeniden yaşıyor. Unutmayı tercih ettiği bir anıyı.

"Yollar ne zaman açılacak, Rob?" Hâlâ Merry'yi inceleyerek soruyorum.

"Bir ip parçası ne kadar uzun, delikanlı? Önce bu kar fırtınasının durması gerekecek, sonra da buz tutacak, kar devam ederse birkaç gün diyebilirim."

Birkaç gün mü? Çocukken yaptığım şeyler yüzünden benden açıkça hoşlanmayan bir kızla mı?

Rob düşünceli bir ifadeyle, "Sana çok uzak olmayan bir barda odaları var mı diye bakabilirsin," diye ekledi ve ben onun gözlerini kırıştırdığını görebiliyordum. "Ben olsam fazla umutlanmazdım. Eğer seninle kalırsa en azından Noel'de tek başına olmazsın."

"Şeref, Rob," diye mırıldanıyorum ve Merry gözlerini kırıştırıyor, gerçekliğe yeniden uyum sağlarken başını sallıyor. Telefon görüşmesini sonlandırırken, bana beklentiyle bakan Merry'ye bir yüz ifadesi takınıyorum.

"Rob da Cassie'yle aynı şeyi söyledi," dedim ciddiyetle. "Şehir içinde ya da dışında kimse yok." Dehşetle gözlerini kapattı, ağlamaya başlarken dudakları titriyordu.

"Bu şimdiye kadarki en boktan yıl," diye hıçkırıyor, pencereye dönerken omuzları titriyor. "Noel'de kız kardeşimi göremiyorum, karda bok kadar neşesi olan *seninle* burada sıkışıp kaldım!"

Ses tonundan pek hoşlanmadığım için kaşlarımı çatıyorum.

"Dinle, burada kalmak zorunda değilsin," diye çıktım, dışarıyı işaret ederek. "Yolun yarım mil aşağısında bir bar var ve senin için içinde Noel ağacı olan bir odaları olabilir!"

"Peki," diye karşılık veriyor, battaniyeyi kanepeye bırakarak. "Ben yürüyeceğim." "Meredith." Yarı gülüyorum, kızgınlığımı unutuyorum. "Seni götüreyim-"

"Hayır, teşekkür ederim, yeterince şey yaptınız." Kapıya doğru yürüyor, derin bir nefes alırken buz gibi bir rüzgârın yüzüne tokat gibi çarpmasına izin veriyor. "Güle güle Dylan Charmer."

Bununla birlikte, kapıdan çıkıp kendisini bekleyen beyaz dünyaya doğru adım atar.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyorum, odada volta atıyorum. Eğer onu orada bırakırsam, kayıp kendine zarar verebilir ya da daha kötüsü donarak ölebilirdi. Ayağında doğru düzgün ayakkabısı, şapkası ya da eldiveni bile yoktu.

Siktir et. Ben giderim.

Şapkamı ve eldivenlerimi giyip deli kadını kar fırtınasının içine doğru takip ediyorum.

Kulaklarınızı yakan türden bir soğuk, onları korumak için ellerinizin arasına almanıza neden olan gerçek bir acı. Odun kesmekten ellerim zaten yara bere içinde; her yerime kıymıklar batıyor. Kar yüzüme çarpıyor.

acımasızca, gözlerimde bile.

Düşündüğümünden de kötüymüş.

"Merry!" Etrafı tararken ellerimi ağzıma götürerek sesleniyorum, kar örtüsünden başka bir şey göremiyorum. Yere bakıyorum, affetmeyen karda kayıp düşmüş gibi görünen küçük ayak izlerini gördüğümde ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Uzakta olamayacağını bildiğim için yürümeye devam ediyorum. "Argh!" Rüzgârın taşıdığı bir çılgılık duyuyorum.

"Merry, seni lanet olası aptal," diye homurdanıyorum onu karda sırtüstü yatarken gördüğümde.

"Bu lanet havadan nefret ediyorum!" diye bağıyor, onu çekiştirip eve doğru götürürken.

Paltosu bu iklimde işe yaramaz ama asıl tehlikeli olan botları. "İçeri girebilir miyiz?" Kamyonetimin yan tarafında bizi sabitleyerek bağıyorum. "Bara gitmek istiyorum!" Ben gözlerimi devirirken o dudaklarını büzüyor.

"Seni sonra götüreceğim!" Kayarken ve kayarken bağıyorum, neredeyse devrilirken parmakları boynumu pençeliyor.

Ön kapıya varıyoruz ve neredeyse onu içeri atıp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"*Delirdin mi sen?*" Şapkamı ve eldivenlerimi çıkarırken nefes nefese ona bakıyorum. "Orada kendine zarar verebilirdin."

"Noel'de *seninle* burada tıklıp kalmak istemiyorum," diye cevap veriyor dişlerini sıkarak. "Okulu benim için bok ettin Dylan Charmer ve hala bir pisliksin!"

Ona kadar sayıyorum, derin nefes alırken gözlerimi kapatıyorum. Bu kadın sabrımı sınıyor.

"Bunun için üzgünüm," diye mırıldanıyorum, botlarımı mindere vurarak. "Ama lütfen beni yirmi yıl önceki halime göre yargılamayı bırakır mısın?"

"Dediğim gibi, hala edepsizsin. Bana yolun aşağısındaki barda bir 'amcık ağacı' olabileceğini söylüyorsun!" Merry gözleri parlayarak karşılık veriyor.

Ellerimi bıkkınlıkla havaya kaldırıyorum, o devam ederken mutfığa doğru ilerliyorum.

"Beni daha önce kurtardığınızı biliyorum ve bunun için minnettarım, ama bu istediğim türden bir Noel değil!"

Üst raftan bir bardak indiriyorum ve kokusunu alır almaz beni rahatlatacağını bildiğim kehribar rengi sıvıyla dolduruyorum.

"Bu benim de tam olarak istediğim şey değil, Merry!" Bardağın içindeki sıvıyı döndürerek işaret ediyorum. "Ama bak, tartışmayı bırakalım. Eğer gitmek istediğinden eminsen seni daha sonra bara götüreceğim."

"Öyleyim." Merry başını sallar. "Teşekkür ederim."

Şimdi de sivil şehir kızına geri döndük, öyle mi? Onun etrafında olmak çok yorucu. O beni izlerken içkimi yudumluyorum, bardağımı ona uzatırken dili dudaklarını ıslatıyor.

"Hayır, teşekkürler" diyor ve başıyla dolabı işaret ediyor. "Kendiminkini alabilir miyim?"

Ona bir içki hazırladım ve yanından geçip kanepeye doğru yürüdüm. Yere çöküp kartları dizimin üzerine koyuyorum.

Kadınlar neden bu kadar zor?

"Biraz uzanabilir miyim?" Ben sessizce başımı sallarken Merry arkamdan soruyor.

"Nerede?" "Yatak odam üst katta solda. Keyfine bak."

"Teşekkürler."

Üst kata çıkarken çıkardığı ses beni hafifçe rahatlatıyor, gerginlik omuzlarımdan kalkıyor. Belki de bara gitmesi en iyisi çünkü önümüzdeki iki gün boyunca bunu yapamam ya da her neyse.

Bir odaları olsa iyi olur.

ALTI

I

Yorgunum ve üşüyorum. Sadece sıcak bir banyo ve temiz kıyafetler istiyorum ama ondan bir şey istememin imkânı yok. Odasının kapısını iterek açıyorum, gözlerim odayı tararken odunsu tıraş losyonu beni karşılıyor. Alt kattaki gibi sade ama rahat. Bu oda

demir, büyük boy bir yatak, bir gardırop ve odanın köşesinde birkaç ağırlık var. Kalın perdeler doğanın karlı ışığının parlaklığını engelliyor ve bir esnemeyle yatağa uzanıyorum.

Bana yirmi yıl önce Dylan Charmers'ın yatağında olacağımı söyleseydiniz, muhtemelen bayılırdım. Ama şimdi? Şimdi umurumda değil. Bellwood'dan ayrılıp Dylan gibi daha çok erkekle tanıştım ve dersimi zor yoldan öğrendim. Kötü çocuklar ruh için iyi değildir.

Göz kapaklarım düşerken, bir yumruk aniden göğsümü sıkıyor ve beni nefes nefese kalıp doğrulmaya zorluyor.

Şimdi olmaz, kaygı. Bir tane yap.

Meditasyon uygulamamdaki nefes egzersizlerimi hatırlamaya çalışıyorum, ciğerlerimin derinliklerine nefes alıyorum, nefesimi vermeden önce burun deliklerimden süzülen havaya odaklanıyorum.

Bir, iki.

"Tekrar deneyebiliriz, Meredith. Sadece bir kez."

David'in sesi, zincirlerini şakırdatan bir hayalet gibi hafıza odamda yankılanıyor ve beni ebedi azaba mahkûm ediyor.

Yüzüstü yatıp yüzümü yastığa gömdüğümde inliyorum. Beni karşılayan koku neredeyse nefesimi kesiyor. Dylan Charmer'ın o güzel başını tam da dudaklarımın olduğu yerde dinlendirdiğinin uykulu kanıtı tüylerimi diken diken ediyor.

Daha önce içtiğim viski damarlarımda uğulduyor ve benimle alay eden anıları engellemek için gözlerimi kapatmaya zorluyorum.

Tekrar deneyebiliriz.

Sonra;

O hamile. Özür dilerim.

Sonra gözyaşlarım akmaya başladı ve beni terk eden hıçkırıkları bastırmak için dudağımı ısırdım, vücudum asla atlatamayacağımı düşündüğüm acıyla titriyordu. David'i kaybetmek elbette acı vericiydi ama bebeğimizi kaybetmek daha da kötüydü.

Şimdi yeni kadınıyla ve onların güzel ikizleriyle birlikte yaşıyor ve ben bize bir çocuk bile veremedim.

Beni terk etmesine şaşmamalı.

Üç, dört, beş.

Göğsümdeki ağrı aldığım her nefeste azalıyor ve gözlerimi kapatıp huzursuz bir uykuya dalıyorum.

DYLAN

Merry iki saatten biraz fazla bir süredir sessizdi. Kucağımdaki kitabın sayfasını katladım ve bir kenara atmak için kaldırdım.

Onu kontrol etsem iyi olacak.

Oturduğum çılgınca pozisyon yüzünden sırtım ağrıyarak merdivenleri çıkıyorum. Kapım hafif aralıktı ve iterek açtığımda Meredith'i yatağımda kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, uykusunda hıçkırırken buldum, bu da ilgimi çekti.

Kim uykusunda hıçkırır ki? Tabii...

Ağladığını fark ettiğimde gözlerim açılıyor ve kendimi berbat hissediyorum. Umarım onu ben ağlatmamışımdır. Yavaşça ona doğru yürürken, yanaklarının makyaj ve gözyaşlarıyla dolduğunu, dudaklarının uykusunda titrediğini görmek için eğildim.

Sikeyim.

Güzel ama hasarlı. Bir şey onu incitmiş ya da *biri*, diye düşünüyorum acımasızca, gözlerim yüzük parmağına kayıyor.

Bunun için zamanım yok. Birkaç günlüğüne dünyayı bloke etmeyi, içerek uyumayı ve gitarımı tıngırdatmayı dört gözle bekliyordum. İnsanlar televizyonum olmamasını garip buluyor ama dürüst olmak gerekirse dünyada neler olup bittiğini bilmek istemiyorum. Günün yirmi dört saati eve bağlı olmak istemiyorum. Lanet cep telefonumdan bana ulaşılabilir olması yeterince kötü.

Merry'nin gözleri çakmak çakmak açılıp beni karşısında bir tür aptal gibi dikilirken yakalayınca çenem sıkıştı.

"Beni uyurken mi izliyorsun?" Mırıldanıyor, sesi uykudan kalınlaşmış.

Bacaklarını yere doğru sallamadan önce kendini dirseklerinin üzerine itiyor. Yatağımda uyuduğu için suçlu görünüyor ve ben de kendimi ödüllü bir pislik gibi hissediyorum.

"Sadece seni kontrol ediyordum," diye itiraf ediyorum, içimden kendime küfrederek. "Ağlıyordun."

İşaret parmaklarıyla altlarını silerken gözleri kısılıyor ve siyah makyajı görünce inliyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor ve endişeyle yastığı kontrol etmek için dönüyor. "Yatağına hiç bulaşmadı, değil mi?"

I?"

Elini yastığın üzerinde gezdiriyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır."

Merry gözlerime bakmayı reddederek, "Bir kabus görmüş olmalısın," diye devam ediyor. "Ne kadar zamandır uyuyor musun?"

"Birkaç saat."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyor yine. "Bir duşa falan ihtiyacım olacak. Bara gidelim mi?" Göğsümde bir suçluluk duygusu beliriyor ama yine de kendimi başımı sallarken buluyorum.

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul ediyorum, bir elimi saçlarımda gezdirerek. "Üstünü değiştirebilmen için sana kıyafetlerimden birkaçını vereceğim."

"Oh, zorunda değilsin." Beni başından savarcasına salladı. "Muhtemelen otelde çamaşırhane gibi bir şey vardır."

Ona kaşlarını çatarken dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor.

"*Duck and Cherry*'ye gitmeyeli ne kadar oldu?" O kaşlarını çatarken ben gülüyorum.

"Yaklaşık yirmi yıl mı?"

"Son gittiğin zamanki ile tamamen aynı. Hiçbir eksiği yok. Ancak, hala meşhur rosto yemeklerini yapıyorlar, bu nedenle Noel için dolu olduklarını görebilirsiniz."

"Yol zaten yakında açılacak."

Gözlerimiz aynı anda kalın perdelerimin örttüğü pencereye kayıyor ve derin bir iç çekerek pencereyi açıyorum.

"Hâlâ yoğun ve hızlı bir şekilde yağıyor, hizmetçi."

"Gitsek iyi olacak o zaman." Merry gülümsüyor ve neden gülümsediğinden tam olarak emin değilim ama gülümsediğinde dışarıdaki buzlar eriyebilirmiş gibi geliyor. Hava çok sıcak.

"Daha çok gülümsemelisin," diyorum düşünmeden, o da omuz silkiyor.

"Gülümseyecek o kadar çok şeyim olmadı," diye itiraf ediyor, kendini ayağa kaldırarak. "Oraya giderken giyebileceğim sıcak bir şeyiniz var mı?"

Etrafıma bakıyorum, nazik davrandığında doğal olarak suratını asması bir an için dikkatimi dağıtıyor.

"Kapüşonum gardıropta. Kapıyı açtığı anda asılı duruyor," diye mırıldanıyorum.

Söz konusu gardırop. "Giyebileceğin ayakkabılarım var. Bununla başarabilmenin imkanı yok."

Minnetle başını sallıyor ve ben de gardırobun çekmecelerinden birine uzanıp yatağın üzerine birkaç tişört ve jogger atıyorum.

"Senin için çok büyük olacaklar ama hiç yoktan iyidir." "Teşekkürler

Dylan," diyor kısık bir sesle, gözleri benimkilerle buluşuyor.

İçimde bir arzu kıpırtısı var ama onu itiyorum ve bir daha böyle bir şeyle karşılaşmayı reddediyorum. Duygular hiçbir işe yaramıyor ve bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu.

Hepsi bu. Arzu.

"O zaman sizi yalnız bırakayım, ben de alt kattan ayakkabılarımı alayım."

O bakışlarıyla beni sabitlemeden önce arkamı dönüp merdivenlerden iniyorum ve yetişkin bir kadını ağlatan kabusun ne olduğunu merak ediyorum. Aklıma gelen tek şey, muhtemelen yaşadığı bir şey olduğu.

Gerçek bir kabus.

YEDİ

"B etter?"

Dylan ayaklarımı batıran botlarına doğru başını sallıyor, yüzünde eğlenerek bir ifade var. Sanki kayaklarım varmış gibi yürüyorum, derin karda ilerlerken dengemi sağlamak için kollarımı uzatıyorum.

"Evet."

Bar çok uzakta değil ve yaklaştığımızda içeriden gelen sıcak ışık kalbimi ısıtıyor ve Dylan kapıyı iterek açıyor, önce benim gitmeme izin veriyor. Çizmelerinin içinde bana gülmemeye çalışarak orada dururken rüzgâr başının etrafında dönüyor.

"Gülmeyi kes. Ahmak," diye mırıldanıyorum o homurdanırken.

"Hadi, içeri gir." Ben ayaklarımı Duck and Cherry'de bizi karşılayan yıpranmış paspasa vururken sırtlıyor.

Oldukça sessiz, ama hiç şaşırmadım. Akıllı olan kim bu havada dışarı çıkar ki?

Bar, odanın uzak tarafında yarım daire şeklinde uzanıyor ve günün kokusu sarma ve bayat bira kokusu. Bardaklar barın tepesinden baş aşağı sarkıyor ve dolgun kalçalı bir barmaid yaptığı bulmacadan başını kaldırıp bize bakıyor. Dylan'ı görünce gözleri parlıyor ve ben içten içe gözlerimi deviriyorum.

"Hey, yakışıklı," diye sesleniyor barmaid, gözleri bana kayıyor. "Ne alırdınız? Bira?" "Tamam mı Mandy?" Dylan ayaklarını yere vururken şapkasını çıkarıyor. "Dışarı tam bir akıl hastanesi." "Öyle," diye kabul ediyor Mandy, Dylan'a hüznle bakarak. "Ale?"

"Aslında ben sadece bu güzel hanımefendi için bir odanız olup olmadığını merak ediyordum."

Dylan gülümseyerek barın önündeki sandalyeye geçer.

Mandy şaşkınlıkla bana bakıyor, duyulmayan bir şeyler fısıldadığında gözleri irileşiyor. "Ne?"

Dylan'ın yanında durarak soruyorum.

"Noel'deyiz," diye açıklıyor Mandy, yüzünde sempatik bir gülümsemeyle. "Bu yıl her yerden gelenler oldu. Bir çift ta İskoçya'dan geldi! Neyse ki kar fırtınasından önce gelebildiler."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Dylan'ın gülümsemesinin donup kaldığını, elinin yine çenesini okşadığını fark ediyorum. "Handa oda yok mu?" Şaka yapıyor ve Mandy içtenlikle gülüyor.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Noel bizim en yoğun zamanımızdır."

"Evet, anlıyorum. Sadece kasabaya giden yollar kapalı, bu yüzden hizmetçi benimle kaldı," diye açıklıyor Dylan, bana bakarak. "Zavallı kız, ha?"

Mandy kısa bir an için kıskanç görünüyor, ama gülümsemeye zorluyor. "Aww, eminim iyi olacaksın. İçki istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bir bira ve Merry ne isterse alacağım," diyor Dylan, cebinde para ararken. "Merry mi? Güzel bir isim. Çok şenlikli!" Mandy gözleri ışıldayarak, "Merry?" der.

"Merry değil. Meredith," diyorum kibarca. "Ben buzlu bir JD alayım, lütfen." Mandy kaşlarını kaldırıp Dylan'la eğlenen bir bakış atıyor, o da omuz silkiyor.

"Kola yok mu? Aslında Pepsi ama ne demek istediğimi anladınız," diye gürlüyor Mandy, bana sırtarak. "Sek olsun, teşekkürler."

"Sek viski mi içiyorsun? Seni Prosecco'cu bir kız olarak düşünmüştüm." Dylan gülüyor, birasının köpüklü kafasını yudumluyor.

Bardaktan akan buğu bir dakikalığına dikkatimi çekiyor, ta ki Dylan bardağı dudaklarına götürene kadar.

Ne güzel dudaklar.

Durun!

"Cips, aşkım?" Mandy bir sepet cips tutarak sorar. "Tuz ve sirkem bile var!"

Benim favorim *Ready Salted*'dı ama onu gücendirmek istemedim. Bana bir paket atıp viskiyi önüme koyarken başımı salladım.

"İyi seçim." İçkime başımı salladı. "İçinizi ısıtacak sert bir içki."

Dikkati, bara inen, pembe kontrollü ve şimdiden neşeli oldukları belli olan çift tarafından benden uzaklaştırıldı. Tahminen altmışlı yaşlarının sonlarındaydılar ama hâlâ gençler gibi ellerini birbirine kenetlemişler, gülüp kıkırdarken birbirlerine bakıyorlardı.

"Benim evimde kalabilirsin." Dylan'ın sesi insanları izlememi böldü, gözleri benimkileri takip ediyordu. "Ya da burada, barda kalabilir, eğlenen çiftleri izleyebilirsin. Nasıl istersen, aşkım."

"Onları izlemiyorum," diye yalan söyledim viskimi yudumlarken. "Ben sadece..."

"Onları mı izliyorsun?" Dylan kıkırdıyor, bardağıma doğru başını sallıyor. "Dinle, içkine hakim olabilir misin? Kusmanı istemiyorum."

Dönüp ona bakıyorum, kadehimi Mandy'ye kaldırıp bir tane daha içiyorum. Bu onu memnun ediyor, etli yanakları onaylayan bir sırıtışla genişliyor. Viskimi yeniden dolduruyor ve bu kez kendim ödemekte ısrar ediyorum.

"Bir tane daha ister misin?" Yarısı içilmiş bira bardağını gösteriyorum ama Dylan başını sallıyor. "Evet, içkimi idare edebilirim."

"Şey, yavaşla, sevgilim. Seni eve taşımak istemem."

Viskiye bakarken dişlerim dudağıma batıyor, yanaklarım yanıyor.

Ev mi?

"Kalabileceğimden emin misin? Kanepede uyurum."

"Benim yatağımda uyuyabilirsin," diyor Dylan kararlı bir şekilde, bardağını dudaklarına götürürken beni işaret ederek. "Ben bir centilmenim."

"Ne zamandan beri?"

"Benim hakkımda gerçekten ne biliyorsun, Merry?" Dylan kaşlarını kaldırarak kibarca gülümseyen Mandy'ye bakıyor. "Okuldayken hıyarın teki olabilirim ama kötü biri değilim."

"Çok tatlısın Dylan. Üstelik yakışıklısın. Daha kötüsünü de yapabilirdin, aşkım," diyor Mandy, zaten parıldayan bir bardağı parlatırken.

"Teşekkürler, Mandy. Ben küçük çocuğun odasına gidiyorum. Hemen dönerim." Dylan birasını bitiriyor ve bardağı Mandy'ye doğru itiyor. Tuvaletlere doğru ilerlerken Mandy bana bakıyor.

"O zaman Dylan'ımızla nasıl tanıştınız Bayan Meredith?"

"Arabam buzda kaydığı için yol kenarında mahsur kaldım," diye açıklıyorum, parmaklarımın arasında çevirirken bardağımdaki buzun şingirdamasını izliyorum. "Neyse ki durdu."

"Ooh, parlak zırlı bir şövalye gibi!" Mandy bana doğru eğilirken ellerini birbirine kenetledi. Parfümü burun deliklerime doldu ama aşırı rahatsız edici değildi. "Başından geçenleri düşününce çok hoş bir adam."

Gözleri büyüdü ve dudakları hüznle birbirine yapıştı, ben yemi yutarken beklenti dolu bir bakışla arkasına yaslandı.

"Neler yaşadı?"

"Zavallı delikanlı. Son kadını onu başka bir adam için terk etti. *Onu* neden terk edesin ki? Hem de Noel'de."

Mandy'ye baktım, ağzım hafifçe açık kaldı. Biri Dylan Charmers'ın kalbini mi kırdı?

O anda Dylan tuvaletlerden çıkıyor, gözleri yerde bana doğru ilerliyor. Kalbim onun için acıyor, başkası için terk edilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum.

Ama Noel'de?

Bunun ne kadar üzücü olduğunu hayal bile edemiyorum.

SEKİZ

Merry bana acınası bir ifadeyle bakıyor ve ben de Mandy'nin barın altındaki bulaşık makinesine bardakları yerleştirmek için başını eğerek nasıl kızardığını fark etmeden edemiyorum.

Mandy'nin Merry'ye Goldie'den bahsettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Zaten er ya da geç öğrenecekti, yani bu sadece o şeylerden biriydi. Yine de bana acıdığını düşünmek canımı acıttı. Herkesin yaptığı gibi.

İki yıl önce.

Ona sürpriz yapmak için gittiğimde yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Goldie, St Ives yakınlarında, plaja ve yerel butikler ve dondurmacılarla dolu şirin küçük kasabaya kısa bir yürüyüş mesafesindeki güzel bir kulübede kalıyor. Ailesi genellikle burayı kiraliyordu ama Goldie bu yıl orada onunla birlikte geçireceklerini söyledi, böylece tek başına kalmayacaktı.

Ona Noel'de çalışacağımı söylemiştim ve o da bana inanmıştı. O zamanki işim tenis kortları inşa etmektir, dünyadaki en heyecan verici şey değildi, ama evden çalışmayı haklı çıkaracak kadar iyi ödüyordu. Ama Noel'de çalışmayacaktım. Altı yıllık kız arkadaşına Noel günü evlenme teklif ederek sürpriz yapacaktım.

Yüzük üç aylık maaşıma mal olmuştu ama ceketimin cebindeki kutuyu okşarken yanaklarıma geniş bir gülümseme yayıldı. Bu büyümlü olacaktı.

Kulübenin kendisi sahil kenarındaki ormanlık bir alanda yer alıyor ve nereye gittiğinizi bilerseniz bile bulması oldukça zor. Sağladığı izolasyon ve inziva nedeniyle kiralanmasının bu kadar pahalı olmasının nedeni de bu. Şebekeden uzak konumu büyüleyici ama kulübenin kendisi de nefes kesici. Yerel ahşaptan yapılmış, güzel bir şekilde döşenmiş ve geceleri bir şişe şarap eşliğinde yıldızları seyredebilmeniz için üstü kapalı bir jakuziyle tamamlanmış.

Arabamı Goldie'ninkinden daha aşağıya park ediyorum ve onunkinin karşısına park etmiş, tanımadığım siyah cipe kaşlarımı çatıyorum.

Ailesinin arabası nerede?

İşte o zaman ilk tedirginliği hissediyorum ve Noel trafiğinde üç saatlik bir yolculuktan sonra bu hiç de hoş karşılanmıyor.

Belki ailesi yeni bir araba almıştır.

Ama Mercedes onların gururu ve neşesi. Zaten daha bir yaşında bile değil. Neden değiştirdiniz ki?

Arka kapıya ulaştığımda içeriden Goldie'nin güldüğünü duydum. Bir melek gibi gülüyor, hayatımda duyduğum en güzel ses. Arka kapıyı iterek açıyorum, yüzümdeki gülümseme donuyor.

Gözlerim mutfaktaki manzaraya takıldığında.

Goldie, benim Goldie'm, tezgahın üzerinde oturuyordu, omzundan kayan bir erkek gömleği giymişti ve dudaklarımın defalarca üzerinden geçtiği, rotasını ezbere bildiğim kusursuz yumuşaklıktaki teni ortaya çıkmıştı. Parmakları kızın karamel bukleleri arasında kaybolmuş, başı boynuna gömülmüş, kız zevkten nefesi kesilmiş bir halde arkasına yaslanmıştı.

Bacakları adamın beline dolanmış, elleri boynuna dolanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, benimkilerle buluşuyor.

"Kahretsin!" diye yarı çığlık atıyor, bacaklarını birbirine kenetlerken bacaklarının arasındaki adamı kendisinden uzaklaştırıyor.

Adam kaşlarını çatarak bana dönüyor, kim olduğumu görünce kahverengi gözleri açılıyor.

"Dylan, kahretsin..." diye mırıldanıyor, bir elini dağınık sarı saçlarına götürerek. Bir sörfçü ve benden yaklaşık on yaş genç, Calvin Klein modellerini ağlatacak yırtık pırtık bir vücudu var.

"Düşündüm de..." Goldie mırıldanıyor, tezgâhtan aşağı kayıyor, mavi gözleri benimkileri arıyor. "Gelemedin."

Midem acı içinde kıvranıyor, o bana ulaşırken çenem sıkılıyor. Kokusunu alabildiğim tek şey o.

"Demek Brody'yle geçirmeye karar verdin?"

Ali bu lakap karşısında irkilir ve yüzünde ukala bir ifadeyle tezgâha yaslanırken gözlerini devirir.

"Hey dostum, maçı kaybettin diye nefret etme." "Ali!" Goldie

tıslıyor, öfkeli bir ifadeyle ona dönüyor. "Oyun mu?" Neyi

kastettiğinden tam olarak emin olamadan yankılıyorum.

"Evet, bilirsin işte, oyun oynamak?" diye devam ediyor dövmeli kollarını bronzlaşmış göğsünde kavuşturarak.

"Goldie, neler oluyor?" Dişlerimi sıkarak soruyorum, gözüüm hep Ali'de.

Ali, Goldie'nin en iyi arkadaşıydı. Okula birlikte gidiyorlardı ve aralarında Goldie'nin var olmadığına ısrar ettiği bir şey vardı. Ama en başından beri ondan hoşlandığını biliyordum, ama o ilgilenmiyordu.

Peki ne değişti?

"Bu şekilde öğrenmeni istememiştim," diye fısıldıyor Goldie, bana doğru uzanarak. Gözleri yaşlarla doluyor, artık benim için hiçbir şey ifade etmeyen yaşlarla.

"Benim öğrenmemi mi istiyordun?" Ali kaşlarını çatarak bana bakarken

ben tersliyorum. "Tabii ki öğrendik dostum. Seni terk ediyor. Söyle ona

bebeğim."

Bebek mi?

"Kapa o lanet çeneni, kaltak," diye homurdanıyorum, kaşlarını kaldırıp bana doğru yürürken boyunun ölçüsünü alıyor.

"Neden beni yapmıyorsun?" Meydan okuyor, gözleri tehditle parlıyor.

Goldie aramızda duruyor, Ali'yi iterken sırtı bana dönük. Beni öldüren onunla konuşma şekli, sadece benim için sakladığı yumuşak, kız arkadaş sesi.

"Ali, diğer odaya geç... Dylan'la yalnız konuşmam gerek."

Goldie onun yüzünü kendi yüzüne doğru çekmeden önce bana dik dik bakıyor ve o geri çekilirken gözlerinin içine bakıyor.

"Peki, ama eğer bir şey söylerse-"

"Ali!" Goldie yalvarıyor, titreyen bir eliyle saçlarını düzeltirken bana dönüyor.

Ali diğer odaya girmeden önce bana ölü gözüyle bakarak etrafta dolaşıyor.

"En iyi arkadaşın mı?" Fısıldıyorum, elimi göğsüme götürüp ovuşturuyorum, umuyorum ki

Orada hissettiğim acıyı dindirmek için. İçimde bir şeyler paramparça oluyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Burada ne işin var senin?" Goldie inliyor, yanaklarından aşağı ve gömleğine dökülen gözyaşlarını kırıştırıyor.

"Seni şaşırtmaya geldim, ki açıkça şaşırttım."

"Çok üzgünüm Dylan. Sana yeni yılda söyleyecektim..." Goldie dudağını ısırırken sesi kesiliyor ve özür dileyen gözlerle bana bakıyor.

"Bana tam olarak ne söyleyeceksin?" Kısık sesle fısıldıyorum.

Goldie başını sallıyor, elinin tersiyle gözyaşlarını silerken nefes alıyor ve gözlerini tavana diyor. "Bana bunu söyletme, lütfen," diye yalvarıyor.

Nefes alamıyorum. Başım çarpıyor ve midem bulanıyor.

"Ne kadar sürecek?" Açıkça soruyorum.

"Üç ay," diye fısıldıyor Goldie, utanç içinde başını eğerek. "Ona aşığım Dylan." Sanki biri kalbimin en derin odasına bir buz kıracağı sokmuş gibi, bir anlığına,

Vücudum uyuştı. Ağzım beynimden önce tepki veriyor ve Goldie üzgün bir şekilde bana bakıyor.

"Ne yaptın lan sen?"

"Özür dilerim..."

"Beni onun için mi terk ediyorsun? Sen... beni onun için mi terk edecektin?" İnançsızlıkla başımı sallayarak acı bir şekilde söylüyorum. "Peki ya biz Goldie?"

"Ah, Dylan." Goldie iç çekerek alt dudağını çiğniyor. "Sadece çalışmıyoruz. Sen sürekli çalışıyorsun ve ben yalnızım. Hiç seks yapmıyoruz çünkü sen çok yorgunsun-"

Bu kadın ciddi olamaz. Ona hayatımın altı yılını verdim ve o beni bütün gece gidebilen bir serseri için mi terk ediyor?

"Sikerim böyle işi."

Onun yalancı ağzından çıkacak başka bir kelimeyi dinlemeye kalmadan, aniden on beş dakika öncesinden daha soğuk görünen buz gibi havaya doğru yürüyorum.

Kalbim gibi.

DOKUZ

TEve dönüş yolu engelli bir parkur gibi. Kar hâlâ yoğun ve hızlı bir şekilde yağıyor ve güvenilir kışlık botlarım altlarındaki derin battaniyenin içinde kayboluyor. Yolu iyi biliyorum, bu yüzden Merry'ye bakarak kendimden emin bir şekilde ilerliyorum.

Yorgun görünüyor ama bana bir gülümseme fırlatıyor, ben de hiç düşünmeden ona karşılık veriyorum. "İyi misin? İşte, elimi tut."

Ona elimi uzatıyorum, o da bana doğru eğiliyor ve eldivenli elini benimkinin içine sokuyor.

"Ben iyiyim, seninle kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diyor ayağını kaybederken yanımdan. O sallanırken elini tutuyorum, bacaklarımı açıyorum, böylece yere kök salıyorum. Kendini bana yaslıyor ve vücudunun sıcaklığı hoşuma gidiyor.

"Sana kötü bir adam olmadığımı söylemiştim." Sonunda arabama ulaştığımızda sırtıyorum. "Neredeyse eve geldik."

Yolun kenarından yukarı doğru ilerlerken nihayet ön kapıya ulaştığımızda rahat bir nefes alıyorum. Anahtarı kilide sokarak önce Merry'nin içeri girmesine izin veriyorum. Titriyor ama kendi kıyafetlerini giymiş olsaydı o kadar da kötü olmazdı. Kapüşonlu tişörtümün ona çok yakıştığını fark ediyorum ama bunun yerine ayaklarımı yere vurarak üzerimdeki tüm katmanları açmakla meşgul oluyorum.

"Ateşe birkaç odun atayım," diye seslendim ona ve şömineye doğru yöneldim.

"Bize çay yapayım mı?" Merry soruyor, ben de mutfığa açılan kapıdan beni izlediğini bilerek başımı sallıyorum.

"Evet, tabii ki. İstedğin her şeyi alabilirsin."

Bunu ona hemen söylemeliydim ve kendimi boktan bir ev sahibi gibi hissediyorum. Alevler kuru odunları açgözlülükle yalayıp güneşin parlak sarı ve turuncu renklerinden kendi gökkuşağını yaratırken arkama yaslanıyorum. Ateşe bakıyorum, sıcaklığın ona doğru uzatılmış parmaklarımı kızdırmasına izin veriyorum.

Zihnim hafıza şeridine geri dönüyor ve bir adım daha atmadan Merry iki fincan dumanı tüten çayla yanımda duruyor.

"Şeker yok," diyor ve bana tereddütle bir fincan uzatıyor. "Şeker istemediğin için olmadığını varsaydım."

"Hayır, istemiyorum." Elini yüzüne doğru sallayarak esnerken ona gülümsüyorum. "Kusura bakma, hâlâ çok yorgunum. Uzun bir yolculuktu."

"Uzun bir gün oldu. Sana duşu göstereyim, sonra yatağına gidebilirsin." Alevlerin rahatlığından uzaklaşarak teklif ediyorum.

Merry beni üst kata kadar takip ediyor ve ona tesislerimin nasıl çalıştığını gösteriyorum.

"Burası buz gibi, o yüzden odamda üstünü değiştir. Işın bitince bana seslen, ben de duşumu alayım."

Ben kanepede uyurum, sen de yatakta yatarsın."

Başını sallarken gözleri yumuşuyor, havluları gösterdiğimde nefes veriyor.

Ayrılrken gözleri beni takip ediyor ve hala benim için üzöldüğünü biliyorum.

"Hey, Merry." Elimi saçlarımda gezdirerek iç geçirdim. "Mandy'nin sana benden bahsettiğini biliyorum."

Merry garip bir şekilde yere bakıyor ve dudağını en seksi şekilde çiğniyor.

"Eski sevgilin sana bunu yaptığı için üzgünüm," diyor ve uzanıp kolumu rahatlatıcı bir şekilde ovuyor. "Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum."

Robot gibi başımı sallıyorum, gülümsemeye zorlarken etrafıma bakıyorum. "Bunu aşım." Omuz silkiyorum.

"İşin bitince bağır."

Banyodan çıkarken iç çektiğini duyuyorum ve bu duygu dolu bir iç çekiş. Beni meraklandırmak için gereken her şey var.

Ama ne var biliyor musun?

Burnunu sokmadı. Ne olduğunu sormadı ve detaylar için baskı yapmadı. Buna hayran kaldım. Havalandırma dolabından birkaç yastık ve yedek bir yorgan aldım, duş suyunun banyonun tabanına çarptığını duyduğumda aşağıya iniyordum.

Dürüst olmak gerekirse, bırakın okuldan tanıdığım bir kadını, kimsenin bir daha geceyi burada geçireceğini düşünmemiştim.

Yorganı kanepenin üzerine atıp ateşe birkaç odun daha ekliyorum. Eve yürüdüğüm için kemiklerim hala soğuk, ama düşün bunu düzelteceğini biliyorum - soğuk kemiklere ılık su gibisi yok.

Merry on dakika kadar sonra beni duşa çağırıyor ve ben de banyoya geri dönüyorum.

Kimse kullanmadığı için tertemiz bırakmış.

Banyo paspası bile radyatörün üzerinde.

Suyun altına girerken kıyafetlerimi çıkarıyorum ve rahatlamış bir şekilde gözlerimi kapatıyorum. Sonunda yıkandığımda orada ne kadar durduğumdan emin değilim, ama su ılıklaşmaya başlıyor, bu da burada yeterince uzun süre kaldığımın kesin bir işareti.

Aynada kendimi görmeden önce belime bir havlu sararak dışarı çıkıyorum. Kötü görünmüyorum ama Goldie'den on yaş daha gençmişim gibi de görünmüyorum. Çok da umurumda değil çünkü o böyle birini hak ediyordu.

Kimi seversem seveyim, sevgilisini ya da eşini aldatmasına yardım edemezdim. Yıllar önce, belki. Ama şimdi?

Acı çok gerçekti.

Havluyla saçlarımı kabaca kurulamadan önce tişörtümü ve spor ayakkabımı çekiştirerek kurulandım. Banyonun kapısını açtığımda Merry'yi yatağımda kıvrılmış, saçları yüzünün etrafında uçuşurken görünce şaşırdım. Yorganı çenesine kadar çekmişti ve şimdiden mışıl mışıl uyuyor gibiydi. Burada kendini bu kadar rahat hissedebildiği için kendi kendime gülümseyerek uzaklaştım.

Dünyanın en dost canlısı insanı olduğum söylenemez.

Bazen biraz sinir bozucu olsa da Merry çok sevimli. Sabahları bir fincan çayı paylaşabileceğim birinin olacağını düşünmek güzel ve umarım yollar düzelir ve o da ailesine ulaşabilir.

Göğsümde hissettiğim acıyı görmezden geliyorum ve bunun yerine şüphesiz rahatsız edici bir gece uykusu için kanepeye yerleşiyorum.

ON

I

Uyandığımda yorganın altına o kadar gömülmüşüm ki paniğe kapılıyorum. Parmaklarımla yarattığım küçük delikten dışarı bakıyorum ve Dylan'ın yatak odasında olduğumu fark ediyorum. Boşluktan içeri süzülen hava bana havanın buz gibi olduğunu söylüyor, ben de biraz uyumayı umarak boşluğu kapatıyorum.

Kar küreme sesi gözlerimin açılmasına neden oluyor ve içimden inliyorum. Elbette Dylan erken kalkacaktı - ne de olsa bir çiftlikte büyümüştü.

Telefonuma uzanıyorum, o da bana yardımcı olarak şarjının yüzde üç olduğunu söylüyor. Dylan'ın Apple şarj aleti olduğundan şüpheliyim çünkü onun telefonunda tanıdığım bir şarj aleti yoktu. *Belki de yol temizlenmiştir*, diye düşünüyorum kendimi yataktan dışarı sürüklerken.

Banyoya gidip hızlıca duş alıyorum ve dişlerimi fırçalıyorum. Makyajım yok ve çenemde bir leke beliriyor. Kader nasıl olur da beni Dylan'ın kucağına bir parça makyajsız bırakacak kadar acımasız olabilir?!

Çok umursadığımdan değil, ama ergen benliğim acil bir durum olarak kapatıcı için çılglık atıyordu. Spor ayakkabılarımı ve kapüşonlu tişörtümü giyip aynada kendimi görünce kahkahalarla güldüm. Babasının kıyafetlerini giyen bir çocuğa benziyorum!

Mutfağa doğru yürürken mırıldanıyorum, tost kokusu midemi guruldatıyor. Dylan'dan iz yok, ama çaydanlığı doldurduğumda onun kar küreğiyle yolu temizlediğini görüyorum ve kendimi ona bakarken buluyorum. Buzlu hava için mükemmel giyinmiş, kırmızı kareli kalın bir ceket ve geniş vücudunu örten krem rengi bir polar, kulaklarının üzerine kadar çekilmiş siyah bir bere şapka. Yolu temizlemeye devam ederken bulutlu havayı püfür püfür üflüyor ve alnını sildiğinde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor.

Su parmaklarımın ve elimin üzerinden akarak çaydanlığın taşıdığı konusunda beni uyarıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, suyun bir kısmını devirerek. "Bunca yıl sonra hâlâ Dylan Charmer'a aval aval bakıyorum."

Kapı açıldığında çaydanlığı koyuyorum ve Dylan ayaklarını paspasın üzerine vuruyor.

"Günaydın," diye sesleniyor, derin sesi evin içinde yankılanıyor. "Dışarısı buz gibi."

Kapıda beliriyor, eldivenlerini çıkarıp bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor.

"Seni gömüyorlar." Sırıttırıyor ve üzerimdeki kıyafetleri göstererek başını sallıyor.

"Şey, sıcaklar ve minnettarım," diye cevap veriyorum, su ısıtıcısını işaret ederek. "Çay?"

Başını sallarken gözleri parlıyor, gözleri hâlâ bende. Başka tarafa bakıyorum, vücudumun onun bakışlarına verdiği tepkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum, şimdi bile.

"İyi uyudun mu?" Dylan botlarının bağını çözmek için uzanarak soruyor.

"Isınması biraz zaman aldı," diye itiraf ettim, ellerimi arkamdaki tezgâha dayayarak.

Dylan başını kaldırdı, gözleri endişeyle doluydu.

"Öyle mi? Belki bir yerlerde sıcak su şişem vardır." Etrafımıza bakarken kaşlarını çatıyor.

"Ah, ama yol açılmış olabilir," diyorum çabucak, yarı yarıya açılmamış olmasını umarak. Dylan Charmer'la kapalı kalmak dünyadaki en kötü şey değil.

"Korkarım ki hayır." Dylan yüzünü buruşturuyor. "Bu sabah Rob'u aradım. Noel olduğu için burayı biz yerlilerin temizlemesi gerekeceğini ve herkesin Noel için yerleştiğini söyledi. Ama güneş parlamaya devam ederse, bu bize yardımcı olur, değil mi?"

"Konsey ne olacak?" Çayı hazırlarken burnumu kırıştırıyorum.

"İşe yaramaz. Noel'e gidiyorlar, inanabiliyor musun?"

Dylan gülerken, "Annem her zaman maymunların burada konseyi yönetmesinin daha iyi olacağını söylerdi," diyorum.

"Annen haklı bir noktaya değindi." Dylan başını sallar. "Cassie'yi aramak ister misin?" "Ah, şarjım bitti." Omuzlarımı silkerek iç çektim. "Seninkini kullanabilir miyim?"

"Senin telefonun ne?" Dylan soruyor, telefonlarımızı değiştirirken parmakları benimkilere değiyor.

Gözlerimiz buluştuğunda elektrik çarpıyor ve ikimiz de en az birbirimiz kadar şaşıyoruz.

"iPhone," diye fısıldıyorum o kaşlarını çatarken.

"Evet, burada bir şarj aleti olabilir."

"Sende mi?" O gözlerini devirirken ben gülüyorum.

"Evet, benim. Benim değil... ama her neyse, bakalım çıkarabilecek miyim? Bu arada kız kardeşini ara, iyi olduğunu bilsin."

Benim telefonumla ortadan kayboluyor, kendi telefonunu bana bırakıyor. Ekrana bakıyorum. Rüzgârda savrulan bir çiçeğin jenerik arka planı inanamayarak başımı sallamama neden oluyor. Neden değiştirmemiş ki?

Cassie'yi aradım, o da şehrin öbür ucundan hikayeler anlatıyordu. Görünüşe göre komşusunun oğlu ulaşamamış ve özellikle Amerika'dan uçakla gelmiş. Cassie çok kızgın olduğunu ve belediyenin bunu düzeltmesini istediğini söyledi.

"Ben burada iyiyim," diyorum, sütü buzdolabına geri koyarken.

"Eminim öylesindir." Cassie dilini şaklatıyor. "Dylan'la birlikte olmak istemeyecek bir kadın tanımıyorum. Seni geçtiği için ne kadar şanslısın?"

Dylan yüzünde muzaffer bir sırıtışla içeri giriyor ve telefonumu kaldırarak şarj cihazına başarıyla bağlandığını gösteriyor.

"Çok," diye cevap veriyorum, şarj aletini takmasını izliyorum, telefonum anında aydınlanıyor. "Çocuklar iyi mi?"

Konuşma bir süre daha devam ediyor ve telefonu kapattığımda Dylan'ın ekmek dilimlediğini fark ediyorum.

"Tost?" İki dilimi tost makinesine yerleştirirken soruyor.

"Evet, lütfen," diyorum, bir blok tereyağını açışını izlerken. Buraların nasıl bir yer olduğunu unutmuşum; Lurpak'ınızı alabileceğiniz büyük bir süpermarket yok; insanlar tereyağı, yumurta, peynir ve ekmeklerini yerel olarak alıyor.

Dylan bıçağını kalın bir ahududu reçeline saplamadan önce tereyağını kabaca kesilmiş ekmeğin üzerine sürüyor. Tabağı bana doğru itiyor ve birkaç dilim daha koyuyor.

Isırıyorum ve zevkle inliyorum, kremalı tereyağı kızarmış ekmek için mükemmel bir ortak. Reçel, içinde ahududu parçalarıyla süper tatlı ve iki dilimi de hiç beslenmemiş gibi bitiriyorum.

"Güzel, değil mi?" Dylan sırtarak iki dilimi daha bana doğru itiyor. "Peynir yiyebiliriz

İstersen yanında biraz turşu ile ögle yemeği için tost." "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, parmaklarımdaki reçeli emiyorum.

Beni izliyor, başını yana eğerken çayına üflüyor. "Gerçekten çok güzelsin."

Alçakgönüllülükle gülerken yanaklarım kızarıyor ve elimi ona doğru sallıyorum. "Şşşt." "Ciddiyim; öylesin," diyor Dylan. "Her zaman öyleydin."

Bu benim için yeni bir haber.

"Bu yüzden mi bana karşı bu kadar korkunçtun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Hayır, sadece hıyarın tekiydim," diyor Dylan ve ikimiz de gülüyoruz.

"Öyleydin ama şimdi değilsin," diyorum dikkatlice, gözlerini açtığı anda.

"Bu bir iltifat mıydı, Merry?"

"Evet. Bu da benden alacağın son şey." O beni incelerken parmağımı ona doğru sallıyorum. "Nedense bundan şüpheliyim." Çayını yudumlarken sırtıyor.

Bu da ne demek oluyor?!

ON BİR

"S O, hayatında ne yapıyordun?" Dylan soğanı ince ince doğrarken bana soruyor.

Ekmeğe yağ sürüyorum, havanın ne kadar soğuk olduğunu düşünürsek bu hiç de kolay değil.

"Taşındım, iş buldum, bir adamla tanıştım, evlendim, yürümedi, boşandım," diyorum hafifçe, başımı eğerken omuzlarımı kaldırıyorum.

Bu tür sorulardan nefret ediyorum. Bu, asıl ayrılıktan, sorulardan daha zor. Dylan ilk başta hiçbir şey söylemiyor ve bıçağı musluğun altında yıkamaya odaklanıyor.

Peynire geçiyorum, rendenin üzerinde iştahla sıyrıyorum, kaşarın kıvrımlar halinde ahşap doğrama tahtasına düşmesini memnuniyetle izliyorum.

"Kahretsin. Nerede çalışıyordun?"

"Sadece bir ofis. Özel bir şey değil," diye mırıldanıyorum, ön kolumla saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. "Bu yeterli mi?"

Dylan başını sallamadan önce peynire bir göz atıyor. "Evet, benim için. Eğer biraz istiyorsan, rendelemeye başlasan iyi olur."

Kahkahalarla homurdanıyorum.

"İstersen biraz pancar turşum var?" Dylan başını tekrar buzdolabına eğerek söylüyor.

"Hayır, peynir ve soğanı severim. Bu eklemek muhteşem."

"Evet, annem birkaç gün önce benim için bıraktı. Uzun süre dayanıyor."

Peyniri ekmeğin üzerine dağıtıyorum, ekmeğin üst dilimini üzerine koymadan önce birkaç dilim soğan atıyorum.

"Parmak izli sandviçler." Dylan başını sallayarak onaylıyor. "İyi bir ekmeğiniz olduğunu böyle anlarsınız."

"Neden bana hiçbir şey sormadın?" Bıçağı sandviçin ortasından keserek ağzımdan çıkarıyorum.

Büyük bir ısırik alıyorum, sonunda göz kırparken bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum.

"Boşanman hakkında mı?" Sandviçimi tabağa kaydırırken nazikçe soruyor. "Çünkü bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Düşünceli bir şekilde çiğneyerek geri çekiliyorum. Dylan sandviçini çabucak hazırlayıp arkamızı topladıktan sonra kalın, koyu renk kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Neden? Bilmemi mi istiyorsun?"

Tabağımı alıp onu salona kadar takip ediyorum ve dışarıdaki kar telaşını tekrar gördüğümde inliyorum. Kız kardeşimin evine gidemeyeceğim düşüncesi gözlerimi yaşartıyor ve başımı eğiyorum.

onları göremez.

"Pek sayılmaz," diye fısıldıyorum, sesimin yüksekliğine güvenmiyorum. Konuşurken sümüklü bir hıçkırığın patlak vermesi isteyeceğim son şey.

Bu olmaz.

"Tamam o zaman. Yeterince şey biliyoruz, değil mi? Goldie ve benim aramda neler olduğunu biliyorsun..." sesi kesiliyor ve sandviçimin arkasından ona bakıyorum, ekmekten hayali bir saç teli koparıyormuş gibi yapıyorum.

Çenesi sıkılı ve gözleri hiçbir şey ele vermiyor.

Goldie.

"Ve boşandığımı biliyorsun. Bazen hayat planladığın gibi gitmez." "Hadi canım," diye mırıldandı Dylan.

"En azından çılgınca mutlu bir çift tarafından alınmadım." Gülüyorum ama o bana katılamayacak kadar uzakta görünüyor.

"Artık kendi başına mı yaşıyorsun?" Dylan gözlerini hızla kırıştıtarak soruyor. "Evet." Yüzümü buruşturuyorum. "İşe giden otobüs güzergâhındaki bir dairede."

Dylan beni inceliyor ve beni çözmeye çalıştığını görebiliyorum. Harika bir poker suratım var, o sormadıkça bir bok bildiği yok.

"Mutlu musun?"

Dylan'ın sorusu beni şaşırtıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Hayır, pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum. "Bekârlık konusunda pek iyi değilim. Yalnızlık çekiyorum."

Beklenmedik itirafım karşısında yanaklarım alev alev yanıyor ama Dylan tam bir centilmen. "Biliyorum. Kaşıklaşmayı özlemiş olmalısın, değil mi?" Kıkırdıyor, tabaklarımızı kaldırıyor.

Zihnim David'le kaşıklaşma görüntüleriyle doluyor ve içimi bulantı kaplıyor. Beni sevdiğini söyleyip nasıl olur da beni başkası için terk edebilirdi? Hem de beni aldattıktan sonra.

"Bu acı hiç geçmeyecek mi?" Kimseye belli etmeden mırıldanıyorum.

"Hem evet hem hayır," diyor Dylan bana dumanı tüten bir fincan çay uzatırken. "Bazen onu özlüyorum. Ama hâlâ kızgınım, anlıyor musun?"

"Eğer şimdi ortaya çıkarsa-" Dylan yüzünü buruşturarak elini sallarken ben başlıyorum. "İkinci bir şans yok. Bundan sonra olmaz. Yaptığı şey bir kaza değildi."

Çayıma üflerken başımı öne eğiyorum.

"Onunla birlikte olup ona güvenip güvenemeyeceğimi merak etmektense kendi başıma ve mutlu olmayı tercih ederim. İstedğim bu değil."

"Ne istiyorsun?" Kendimi kanepeye geri bırakarak soruyorum.

"Hiçbir şey. Evim var, ailem var. Buzdolabımda yemeğim ve sırtımda giysilerim var. Arkadaşlarım var." Dylan omuz silkiyor. "Sahile yürüeyebiliyorum. Daha ne isteyebilirim ki?"

"Sahile yürümek mi?" Kahkahalarımı bastırarak yankıladım.

"Yürümek için çok uzak!" Dylan sırtıyor ve düşünüyormuş gibi yaparken midem bulanıyor. "Ben de sahile yürüeyebilirim. Sadece bir saat sürer."

İkimiz de gülüyoruz ve dostça bir sessizlik içinde çaylarımızı yudumluyoruz. Dylan'ın haklı olduğu bir nokta var. Arkadaşları, ailesi ve bir evi var.

Saçlarımı kulağımın arkasına iterek, "Kasabadaki kızların çoğu da senin peşinde," diye hatırlatıyorum ona.

"Hayır, bu doğru değil. İyi olanların hepsi alındı." O gülüyor ve ben nefes

nefese kalıyorum. "Büyüleyici, Büyücü," diye homurdanıyorum gözleri açılırken.

"Hey, dürüst olmak gerekirse, bir noktada sen de alındın, yani haklıyım."

Bana sırtıyor, ben de yüzüm kızarıyor ve başımı sallayarak başka tarafa bakıyorum.

"Artık değilim." Dehşet içinde başımı kaldırdım ve ne söylediğimi fark ettiğimde başımı salladım.

"Yanlışı söyledim!"

"Bana evlenme mi teklif ediyorsun?" Dylan alay ediyor ve ben utançla gözlerimi kapatıyorum. "Kahretsin. Hayır. *Asla* olmaz."

"Ah, biliyorum, oynuyorum. Ciddiyim, Meredith." Dylan bana bakıyor, gözlerindeki tüm yaramazlık gitmiş. "Burada olduğun sürece kendini hiç rahatsız hissetmeni istemiyorum, o yüzden endişelenme."

Bir an onu o kadar dikkatle inceliyorum ki şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve fincanımı o kadar sıkı tutuyorum ki parmaklarım yanıyor.

"Bunun için gerçekten üzgünüm," diyorum. "O arabayı alalı çok olmadı ama tam bir pislik yığını. Cassie'ye söyleme; o tamamen güvenli olduğunu düşünüyor."

"Öyle değil mi?" Dylan kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Dürüst olmak gerekirse, buza çarptı, bu yüzden güvenli değildi..." Tırnağımı çiğniyorum. "Sanırım sadece eski."

"Ondan önce daha yeni bir tane var mıydı?" Dylan dolaptan bir paket bisküvi çıkararak soruyor.

Hobnobs, daha az değil. Ne adam ama.

"Range Rover." Çayımı yudumlarken iç çektim. "Dürüst olmak gerekirse benim için fazla lüks." Dylan başını sallıyor ve sanki devam etmemi bekliyormuş gibi sessiz kalıyor. "David Range Rover'ı tuttu, ben de Bertha'yı aldım."

Dylan homurdanıyor ve benim yüzümden bile olsa gülümsediğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Bertha?" Yankılanıyor, bastırılmış kahkahasının altında omuzları titriyor. "Ne? O yaşlı bir kadın," diyorum savunmacı bir tavırla. "Öyleydi."

"Özür dilerim." Dylan dudağını ısırtıyor ve bu sinir bozucu derecede seksi. "Ama en azından güvendesin."

Pencereden gökyüzüne bakarak, "Kesinlikle hiçbir eşyam yok," diye belirtiyorum. "Durum iyiye değil, kötüye gidiyor."

"Gerçekten sorun değil. Benim eşyalarımı giyebilirsin," diyor Dylan.

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum ama biz kadınların nasıl olduğunu bilirsin... mutfak lavabosu hariç her şey o arabadaydı."

"Hepsini geri alacaksın. Yoldan kimsenin görebileceğinden şüpheliyim." "Ya Noel için buradaysam?" Dylan dudağını çiğnerken fısıldıyorum.

"O zaman biraz tavuk ve sebze ve belki bir parti şapkası çıkarırım-"

"Bir ağacın bile yok. Buraya tek başıma geçirebileceğimden daha iyi bir Noel geçirmek için geldim." Dylan bana bakarken boş boş gülüyorum.

"Bir ağaç neden bu kadar önemli?" Ofluyor.

"Başlangıç için atmosferik," diye belirtiyorum. "Parıldayan güzel ışıklar ve hoş süslemeler. Bilmiyorum; sadece beni mutlu ediyor."

Dylan bisküvi paketini bana uzatırken, "Daha çok altındaki hediyeler," diye alay ediyor.

"Hayır," diye itiraz ediyorum, iki bisküviyi sıkıca sarıldıkları yerden çıkarıyorum. "Rahat olmayı seviyorum. Noel heyecanını ve her şeyin kutlanmasını seviyorum."

"Hmm."

Dylan bu fikre pek sıcak bakmıyor.

"Ama hazırlık aşamasını da seviyorum," diye devam ediyorum, artık ilgilenip ilgilenmediğini umursamadan. "Kanepeye kıvrılmış, sıcak şarap ya da sıcak çikolata içerken Noel filmleri izlemek..."

Hayatım daha da kötüye gitmeden önceki Noel'i hatırlayarak iç çekiyorum.

"Şarap kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyor Dylan ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kötü anılar barındırdığı için sevmiyorsunuz. Bunu anlıyorum. Ama bunu aşmanın tek yolu yeni anılar yaratmaktır," diyorum Dylan sertleşirken.

"Belki bir gün."

ON İKİ

Dylan

W

sabahın erken saatlerine kadar konuştular.

Sanırım viski dilimi gevşetmeye yardımcı oldu ve rahatlamak iyi geldi. Meredith sadece güzel değil; ilginç ve samimi biri.

"Dünyanın etrafınızdaki şeylerden, gördüklerinizden, bildiklerinizden ibaret olduğunu sanıyorsunuz," diyor, sesi yorgunluktan kısılmış. "Ama öyle değil, Dill. Bundan çok daha büyük."

"Evet, biliyorum. Bunu unutmak çok kolay."

Meredith onaylarcasına başını sallıyor, sonra yüzü bir esnemeye dönüşüyor ve bunu sıkıntıyla geçiriyor. "Öyle. Mesela David tek bir adam. Diğer milyonlarcası seni mükemmel bir kadın için terk etmez."

Ah kahretsin. Eski topraklara geri döndük. Ben konuyu değiştiremeden gözleri doluyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken o devam ediyor.

"Onun ikizleri oldu ve ben... Ben... Ben bebek sahibi olamam."

Şaşırdım kaldım. Yalan söylemeyeceğim, söylediği şey o kadar özel ve onun için o kadar acı verici ki elimi uzatmaktan kendimi alamıyorum.

Ona olan *bu* mu?

Bir adamın Meredith'i başka bir kadın için terk etmekle kalmayıp, eğer önsezilerim doğruysa, aldatan birinden çok daha kindar bir piç olması fikri beni çok kızdırıyor.

"Kahretsin, Merry. Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kalbim onun için acıyor. Parmaklarım onunkilerle birleşiyor ve o üzgün bir şekilde başını sallayıp ellerimize bakıyor.

"Birini kaybettim ve sonra başka bir şansım olmadı. Doktorlar bunun sadece bir deneme meselesi olduğunu söylediler." Ne diyeceğimi bile bilemiyorum, o yüzden sadece dinliyorum.

"Ama denedik." Yüzünü buruşturuyor ve yukarı doğru bakarken başını sallıyor. "Ama bunun olmayacağını anladık."

"Özür dilerim."

"Vazgeçti," diyor Meredith elimi tutarak. "Ama başka birini hamile bıraktı," diye ekliyor acı acı.

"Lanet olsun, bu korkunç." Başımı sallayıp kolunu okşamak için uzandım. "Bu senin suçun değil Merry. Ne olursa olsun seninle kalmalıydı."

Meredith bana bakıyor, gözleri kocaman. "Tek istediği buydu. Çocuklar. Ben ona hiç veremedim, bu yüzden..."

Cümleyi bitirmesine gerek yok. Şimdi sek olarak içtiğimiz viskisini dolduruyorum ve o da geri deviriyor.

"Goldie beni en iyi arkadaşıyla aldattı."

Ben daha durduramadan kelimeler dökülüyor ve Meredith gözlerini kırptırıyor, gözleri empatiyle dolup taşıyor. "Çok özür dilerim."

"Boktan bir şey ama ne var biliyor musun?" Doğrudan bana bakması için çenesini kaldırıyorum ve kısa bir an için ne söylediğimi unutuyorum. Gözlerinde ve dudaklarını ayırıp dilinin dudaklarının üzerinde kısa bir süre gezinmesine izin verişinde kayboluyorum. "Her şeyin bir nedeni vardır."

"Böyle boktan kartlar dağıtmak için iyi bir neden düşünemiyorum," diyor Meredith, başparmağım tenini usulca okşarken gözleri dudaklarıma kayıyor.

"Hayır, sanırım değil," diye kabul ediyorum, onu öpmeye çok yaklaştığımı fark ediyorum.

Ne kadar bencil olabilirim? Kadın bana kalbini ve ruhunu döktü ve ben burada onu öpmenin hayalini kuruyorum. Elimi bırakıyorum, titriyor ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

Rüzgar evin etrafında uğulduyor ve damarlarımda dolaşan alkole rağmen soğğun bir hayalet gibi evin içine sızdığı aşık.

Meredith battaniyeyi sıkıca sararak, "Gerçekten üşüyorum," diye itiraf ediyor. "Ama yorgunum. Sen de yoruldu mu?"

"Evet," diyorum, keşke bu soğuk gecede kanepede uyumak zorunda kalmasaydım. Ateşe biraz daha odun atıp kanepeyi yana kaydırıyorum-

"Ben yatmaya gidiyorum." Esniyor, tökezleyerek ayağa kalkarken tekrar titriyor. "Benimle gelir misin?"

Ne önerdiğinden tam olarak emin değilim, ama ben gerçekten o tür bir adam değilim. Ne kadar şaşırtıcı olsa da-

"Vücut ısısı herhangi bir yorgan ya da battaniyeden daha iyidir ve sana güveniyorum." Omuz silkiyor ve ben de kirli düşüncelerim için kendimi azarlıyorum.

Yorgun, sarhoş ve duygusal. Sadece sıcak hissetmek istiyor ve sanırım sadece dışarıdan değil.

"Emin misin?" Uykulu bir şekilde başını sallayıp elini bana uzatırken soruyorum.

"Evet, ayrıca bütün battaniyeler sende."

Gülüyorum, boş bardaklarımızı yanımda yere bırakıyorum. Battaniyeleri toplayıp onu merdivenlere kadar takip ediyorum ve merkezi ısıtmamın neden bu kadar boktan olduğunu bir kez daha merak ediyorum.

Meredith yatağa uzanıyor, ben battaniyeleri yatağın üzerine sererken o da yorganın altına iyice sokuluyor. Memnuniyetle iç geçiriyor ama hâlâ titriyor. Nasıl davranacağımı bilemeden yatağa, onun yanına tırmanıyorum. Ama o kolumu kaldırıyor, göğsüme sokuluyor ve ısınmak için bana sarılıyor.

Anında rahatlıyorum, bedenlerimiz birbirine alışırken parmaklarım saçlarını okşuyor, birleşik sıcaklık sonunda bizi rahatlatıyor. Göz kapaklarım kapanıyor, Meredith bana doğru iç çekiyor ve kısa bir an için dünyada her şey yolunda gibi geliyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Ne için?" O esnerken ben soruyorum.

"Her şeyi."

Hâlâ, şu anda hissettiklerimi mahvedebilecek bir şey söylemek istemiyorum. Gerçekten mutlu olduğunuzda içinizin mutluluk ve ışıkla dolduğunu hissettiğiniz duyguyu bilir misiniz? Neredeyse bir çocuk olarak yeni uyandığınız Noel sabahı gibi, beklenti ve heyecan yanaklarınızı ağrıtıyor ve ruhunuzu şarkı söylüyor mu?

İşte bu. Ben de öyle hissediyorum.

"Rica ederim," diye mırıldanıyorum, ama tek duyduğum yumuşak bir kıkırdama, ama o kadar zayıf ki neredeyse kaçırıyorum. "Hadi bana," diye fısıldıyor, nefesi derinleşiyor.

"Sonunda Dylan Charmer ile yatakta."

O zaman sırtıyorum ve başka bir şey söyleyemeden kollarımdaki kadından yumuşak horultular beni selamlıyor. Bedenlerimiz sıcaktan titriyor ve dışarının ne kadar soğuk olduğu önemli değil. Haklıyız.

ON ÜÇ

Meredith

T

Altımdaki göğüs hareket ediyor, boynumu destekleyen kollar yavaşça kayıyor ve homurdanmama neden oluyor.

"Kapıda biri var, Merry," diye mırıldanıyor derin bir ses ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

giyinik bir Dylan'ın yataktan kayarak çıktığını gördü.

Tamamen giyinik mi? Bekle, o zaman biz... oh, Tanrım.

Dylan kapıyı açmak için koşarak merdivenlerden inerken kendime bakmak için örtüyü kaldırıyorum.

Ben de tamamen giyiniktim. Ya seks yapmadık ya da yaptık ve hava çok soğuktu, hemen sonra giyindik. Başım akşamdan kalmalığın ilk belirtileriyle zonkluyor, ama evin içinde yankılanan gür ses beni ayağa kaldırıyor.

"Memnun kalacağınızı düşünmüştüm," diyor ses neşeyle. "Araba nerede o zaman?"

Sesler uzaklaşıyor ve ben saatin kaç olduğunu ve aşağıda kimin olduğunu merak ederek telefonuma bakıyorum.

Banyoya giriyorum, duşa girmeden önce kapıyı arkamdan kilitliyorum, ılık su ağrıyan bedenimi eski bir dostun kucaklaması gibi karşılıyor.

Yirmi dakika sonra giyinmişim. Dylan'ın kıyafetleriyle tabii ki.

Sabahki ziyaretçimizin kim olduğunu merak ederek aşağıya iniyorum. Dylan kanepeden beni görüyor ve yanına çağırıyor.

"Merry, Rob'la tanış."

Adam bana döndüğünde gülümsüyorum, gözlerinde bir pırıltı. Bana Noel Baba'yı hatırlatıyor, kırmızı yanakları ve beyaz saçlarıyla. Ellili yaşlarında olmalı ve giydiği tulum bana kesinlikle Dylan'ın bahsettiği garajı işleten adam olduğunu söylüyor.

"Günaydın." Dylan ayağa fırlayıp bana oturmasını teklif edince gülümsüyorum. "Sana bir fincan çay getireyim," diyor bana gülümseyerek.

"Merhaba aşkım." Rob yüzünde nazik bir ifadeyle bana başını sallıyor.

"Merhaba," diyorum, Rob'un yanındaki kanepeye çöküyorum ve Dylan mutfığa doğru kaybolurken ona bakıyorum. Rob geniş bir gülümsemeyle, "Yollar tekrar açıldı ve çalışmaya başladı," diyor. "Şu Amerikalı adam

Konsey çok kızdı ve bu sabah olayı çözdüler. O yüzden arabayı çekeceğim aşkım." Rob'dan hemen hoşlandım ama bunun ne anlama geldiğini anladım ve bu beni biraz hissizleştirdi.

Ben gidiyorum.

"Peki, seni kız kardeşlerine götürmemi ister misin?" Rob bana bakarken gür kaşları alnına doğru

kalkarak soruyor. "Dylan'ın kıyafetlerini giyiyorsun, seni zavallı kısrak. Merak etme. Yakında seni düzelteceğiz."

Dylan nefes kesen gülümsemesiyle dikkatimi çekerek içeri giriyor. Bana bir fincan çay ve tabii ki iki dilim kızarmış ekmek uzatıyor. Ellerini ceplerine sokup yeni yanan şömineye yaslanırken gülümsüyorum.

"Tost falan." Rob kıkırdar ve Dylan'a bakar. "İsmiyle büyücü, doğasıyla büyücü bu delikanlı. Ben de tam arabaya giderken hizmetçiye bırakabileceğimi söylüyordum."

Dylan başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Evet, ya da ben yapabilirim. Hangisi daha iyiye."

"Kız kahvaltısını bitirsin, sonra yola çıkabiliriz. Yarın Noel arifesi, yani paketlerini yetiştirmek için bolca vaktin var, aşkım."

Hafifçe gülümsüyorum, tostü sözsüzce mideye indiriyorum.

"Neden bugün öğle yemeği için bize gelmiyorsun Dylan? Hanım çok güzel ekmek yaptı. Annenin bize verdiği peynirle iyi gider."

Ben sıcak çayı yudumlayıp eşyalarımı ararken çift konuşmaya devam ediyor.

"Sadece eşyalarımı toplamam gerekiyor," diyorum ayağa kalkarak. Fincanı ve tabağı mutfığa götürürken Dylan'ın kapı aralığından beni izlediğini fark ediyorum.

"Rob için sorun olur mu? Seni Cassie'ye götürmekten mutluluk duyarım." "Sakıncası var mı?" Fısıldıyorum. "Onu tanımıyorum, her ne kadar iyi görünse de."

"Hiç de değil." Dylan gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Ona haber veririm. Lanet İngiltere için konuşabilir."

Rob'a hitap etmek için dönerek kapı aralığından uzaklaşır.

"Merry'i eve bırakacağım, sonra da seninle tepede buluşuruz. Araba oldukça geride. Yardıma ihtiyacın olacak."

Rob bana göz kırparak, "Endişelenme, bedava işçiliği asla geri çevirmem," dedi. "Dylan'a numaranı bırakırsan, Noel'den sonra hasarın ne olduğunu görmek için seni ararım."

Dylan başını sallarken, "Arabada bazı hediyeler var," diyorum. "Ben hallederim. Merak etme."

Bana sürekli güven veriyormuş gibi hissediyorum ama bu iyi hissettiriyor.

"Teşekkürler Rob." Çoktan kapıdan çıkmış olan neşeli adama doğru yöneldim. "Zahmet etme canım. O zaman beni ara Dylan ve Merry'nin numarasını ver."

Kapıdan çıkarken ıslık çalarak gözden kayboluyor.

Dylan bana bakarken, "O iyi biri," diyorum. "Ama beni götürdüğün için teşekkür ederim.

Tanımadığım erkeklere karşı biraz temkinliyimdir."

"En iyi yol," diye kabul ediyor Dylan, mavi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seni geri götürmek benim için sorun değil. Arkadaşlığınızdaki keyif aldım."

Dün geceki konuşmamızı ve yanımda uyuması için ona neredeyse yalvardığımı hatırlayınca yanaklarım kızardı.

Ne karmaşa ama.

"Sarhoş olmadığım zaman demek istiyorsun." Ben gülüyorum, o da sırıtıyor. "Hey, şikayet etmiyorum."

"Eşyalarımı alayım," diye mırıldanıyorum, yerin açılmasını istiyorum. Konuşmanın sadece bir kısmını hatırlayabiliyorum ama ona çocuk sahibi olamayacağımı söylediğimi biliyorum.

Bunu neden yapayım ki?!

On dakika sonra, her şeyin birkaç gün önce başladığı yerde, onun kamyonundayız. Dylan arka camdan dışarı bakarken motor altımızda gümbürdüyor, karlı yolda zahmetsizce manevra yaparken eli koltuğumun arkasında.

Direksiyonu çevirirken lastikler çatırdıyor ve sonra yola çıkıyoruz. Cassie'ye mesaj attım.

İyi haberlerim var ama henüz cevap vermedi.

"İyi misin?" Dylan bana bakarak soruyor.

"Evet, sağ ol. Sen?"

"Dandy." Önündeki yolu işaret ederek sırtıyor. "İşte o hergele."

Devasa buz ve kar yığınları kenara kazınmış ve bir arabanın geçebileceği genişlikte bir boşluk açılmıştır.

Bi

z. "Tekrar teşekkürler Dylan."

Dylan dönüp bana göz kırparak, "Dün gece bana teşekkür etmiştin," diyor.

Böyle bir şey yaptığımı hatırlayamadığım için ağzım açık kaldı. "Ne? Sana *nasıl* teşekkür ettim?!" O kahkahalarla kükrerken ben talep ediyorum.

Tanrım, çok yakışıklı.

Parmaklarıyla direksiyona dokunarak yan yolu gösterirken gözleri bana kayıyor sabırsızca.

"Kelimelerle, yeterince komik."

Ölmek istiyorum. Bu adamın yanında kesinlikle işe yaramazım. "Oh."

"Başka seçenekler olduğunu bilmiyordum." Dylan yine sırtıyor ve bu sefer başımı sallıyorum, gülümsememi görmemesi için pencereden dışarı bakıyorum.

"Burası hiç değişmemiş," diye geçiriyorum içimden, hâlâ aynı yerde duran küçük tatlıcı dükkânını, kalifiye bile olmadığından emin olduğum ve hâlâ 'Deedee'nin Yeri' yazan kuaförü görünce içim ısınıyor. Belki artık yeni sahipleri vardır. Yine de annemin beni 'düzelttirmek' için içeri sokup yarım bir kakülle çıkmamı asla unutmayacağım.

Gerçi bir tek ben değildim. Herkes o saç kesimini yaptıırdı. O zamanlar kuaförlük konusunda çok fazla seçenek yoktu.

"Evet, bazı şeyler hep aynı kalıyor," diye onaylıyor Dylan, arabayı yavaşlatırken başıyla ileriye doğru işaret ediyor. "Kaç numara o?"

"Kırk iki," diyorum, göğsüm sıkışıyor. Endişem geri geldi ama yine de normale, asıl planlarıma dönüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, bazı şeyler *hiç* mantıklı değil.

Dylan küçük teraslı evlerin önünde duruyor ve telefonunu cebinden çıkarıp bana uzatıyor.

"Rob için numaramı şuraya yaz," diyor huysuzca, yola dönüp bakarak. "Ah, evet."

Sesim sahte ve parlak geliyor, çok parlak. Ama telefon numaramı giriyorum ve ona geri veriyorum. Parmaklarımız birbirine değiyor, bana bakıyor ve bir an için kalbim beklentiyle göğsümde güm güm atıyor.

"David'in seni başkaları için mahvetmesine izin verme, Merry. Sen çok güzelsin ve ondan daha iyisini hak ediyorsun.

İyi Noeller."

Gözlerim yaşıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum, parmaklarımı kapı kolunun soğuk metalinde gezdirirken başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim, sana da," diye mırıldanmayı başardıktan sonra kıyafetlerine baktım. "Bunları sana geri getireceğim."

"Zahmet etmeyin. Nasıl olsa artık senin sayılırlar." Sırtıyor ve yemin ederim kalbim ağrıyor. "Ayrıca, burada uygun kış kıyafetlerine ihtiyacın olacak."

"Tamam."

Tereddüt etmemeye çalışıyorum ama sanki başka bir şey söylemesini istiyor gibiyim.

Herhangi bir şey.

Ama yapmıyor, ben de gözümü kırpmamaya çalışarak kapıyı itiyorum. Arabanın kapısının arkamdan kapanmasına izin verirken, gözyaşlarımın muhtemelen yanaklarımın yarısına kadar donacağını fark ediyorum.

Arkama bakmıyorum; onun yerine, buzlu patikadan aşağıya, Cassie'nin evine doğru aceleyle iniyorum ve içeride olması için dua ediyorum. Kapıyı çalışıyorum ve kapı açılmadan önce gürleyen ayak sesleri beni karşılıyor.

"Merry Teyze! Yaşasın!" Victoria haykırır. Harry hemen arkasından geliyor ve sonra Cassie beliriyor. "Tekrar hoş geldin aşkım," diyor Cassie, kollarını bana dolayarak ve beni Sıcak. "Seni Dylan mı bıraktı?"

Başımı salladım.

Kapıyı kapatmadan önce arkamdan bakıyor ve omuz silkiyor. "Gitmiş olmalı."

Yeğenlerime gülümsüyorum, bana sevgileriyle saldıra bilsinler diye çömeliyorum. Şeker ve çamaşır deterjanı kokuyorlar, en iyi kombinasyon.

Victoria burnunu bana doğru kırıştırarak, "Erkek gibi kokuyorsun," diyor.

"Haha, eminim öyleyimdir."

Çocuklar beni ön odaya çekerken Cassie beni izliyor, Noel ağaçlarını göstermek için çırpınıyorlar. Evin sıcaklığı, ailemin sevgisiyle birleşince beni boğmaya yetiyor ama o Noel ağacını görmek beni bitiriyor.

"Anne! Merry Teyze ağlıyor!" Ben gözlerimi silerken Victoria panikle bağırıyor. "Mutlu gözyaşları," diye fısıldayıp alnından öpüyorum. "Hepsi bu kadar."

Ama gözlerim kız kardeşimin gözleriyle buluştuğunda, sadece bir ablanın yapabileceği şekilde başını eğiyor, gözlerinde hüznü bir bakış.

"Ben iyiyim," diyorum ve bana bir an bile inanmadığını belli edecek şekilde başını sallıyor.

ON DÖRT

T Araba kalın bir kar örtüsünün altına gömülmüştü, bu da onu yamaçta büyük bir kaya gibi gösteriyordu. Arabayı çekiciye bağlamaya koyulduk ve kilidini açmak için anahtarları kullandım.

Bagaj buz tutmuş ama Rob'un fırlattığı buz çözücü kısa sürede bagajı açıyor. Hemen dikkatimi o kadar güzel paketlenmiş hediyeler çekiyor ki buz tutmuş kalbim bile biraz olsun eriyor. Ben poşetleri dışarı çıkarırken küçük fındıkkıran adamlar bana gülümsüyor ve onlardan epeyce var.

Ben kaşlarımı kaldırırken Rob, "Büyük bir ailesi olmalı," diye yorum yapıyor.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye mırıldanıyorum, çantalarını omzuma atarken. "Sadece kız kardeşi ve ailesi."

"Ah. O sadece bir Noel kızı." Rob bagajı kapatırken sevgiyle gülümsüyor. "Eğer bunları ona bırakmak istersen, ben de elimden geldiğince bu canavarı garaja götüreceğim. Gerçi pek iyi görünmüyor. Yaşlı kız epey hırpalandı."

"Evet, oldukça kötü görünüyor."

"Bir çizik bile almadan kurtulduğu için şanslı." Rob kaşlarını çatıyor ve ben de ona hak vermekten kendimi alamıyorum. "Oldukça korkutucu olmalı."

"Bu yol buzda ölümcül oluyor. Belediyenin kışın yolu asfaltlaması gerekiyor," diye mırıldanarak Rob'un kamyonetine doğru ilerliyorum. "Eğer beni arabama bırakmak istersen, kızın eşyalarını ona götürürüm. Zavallı kızın benimle birlikte olduğu süre boyunca bir pantolonu bile olmadı."

Rob bana sırtıyor ve ben de gözlerimi devirerek sözlerimin imasını

savuşturuyorum. "O güzel bir kız; eğer onu *etkilemiş* olsaydın hiç şaşırmazdım."

"Öyle bir şey olmadı," diye alay ederek başımı salladım. "O eski bir okul arkadaşı, hepsi bu."

Düşünmeden edemediğim kişi. Onu şimdiden özlüyorum ki bu, bir kadın yanımdan ayrıldığında hissettiklerimin tam tersi. Bu sabah uyandığımda uzuvlarımız birbirine dolanmıştı ve yanağımda onun tatlı nefesi neredeyse beni kendimden geçiriyordu.

"Noel için hâlâ ailene gidiyor musun?" Rob bağırarak kendini çekicinin kabinine doğru kaldırıyor. Kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce arkasına bakıp Merry'nin arabasının güvende olup olmadığını kontrol ediyor. "Dışarısı Jack Frost'un taşakları kadar soğuk."

"Kesinlikle öyle." Ellerimi birbirine sürterek kıkırdıyorum. "Bir ara gideceğimi söylemiştim ama lanet olası Noel'i sevmediğimi biliyorlar. Biz farkına bile varmadan bitecek ve ülke yeniden borç batağına saplanacak."

"Scrooge gibi konuşuyorsun, ihtiyar." Rob çekiciyi yola geri götürürken başını sallıyor. "Şimdiye ve geleceğe odaklanmalısın. Geçmişte yaşamaya devam edemezsin, Dill. Sen bir

yakışıklı adam; kadınları seçme şansın var."

Bu tartışmaya girmeyi reddederek pencereden dışarı bakıyorum. Yarın annemle yeterince tartışacağım.

"Nat nasıl?"

"Sürekli konuyu değiştiriyorsun, her zamanki savunma mekanizman. Biliyor musun, bu sabah 'eski okul arkadaşına' nasıl baktığını gördüm."

"Şimdi mi?" Onu eğlendiriyorum, ona tuhaf bir sırıtış atıyorum. "Ona tam olarak nasıl baktım?"

"Soğuk bir iş gününün sonunda viskiye baktığım gibi. Özlemle."

"Saçmalık," diye alay ediyorum ama kaşlarımın birbirine nasıl kenetlendiğini görmemesi için arkamı dönüyorum. "Zaten sadece ziyarete geldi. Noel biter bitmez gidecek."

"Yani?" Rob homurdanarak kamyonetini benimkinin yanına yavaşlattı, yolun köşesine park etti. "İnsanlar nasıl bir araya geliyor sanıyorsun, genç? İnsanlar beş dakikadır tanıdıkları biriyle birlikte olmak için dünyanın öbür ucuna taşınıyor. İnsanlar gizlice evlenmek için Gretna Green'e kaçıyor. Bazıları aşkı seksenlerinde buluyor."

"Belki o ben olurum. Ona yardım ettiğin için teşekkürler Rob. Zaman ayırdığın için sana yakında bir şişe viski bırakacağım." Kapıyı iterek açıyorum ve Meredith'in çantalarına uzanmadan önce yere atlıyorum.

"Şimdi, neden bana viski borçlu olasın ki? Senin için hiçbir şey yapmadım."

Yüzündeki sahte masum ifadeyi görmezden geliyorum ve hediyelerin bulunduğu poşetleri dikkatlice parmaklarımın arasından geçiriyorum. "İyi Noeller Rob. Nat'e sevgilerimi ilet."

"Hey, Dylan," diye sesleniyor Rob ben kapıyı kapatmak üzereyken. "Belki de Noel sihrine inanmalısın. Her şey olabilir."

"Euromillions'ı kazanma şansım daha yüksek."

Rob gülerek başını sallıyor ve ben Meredith'in eşyalarını yavaşça yolcu koltuğuna yerleştirirken kaldırımdan uzaklaşıyor. Bunları rahatlaması için ona götüreceğim ve hiç şüphesiz onun sevimli küçük Noel ağacının altına koyacağım. Onu daha önce bıraktığım kız kardeşinin evine doğru ilerliyorum, buzlu yokuştan kapıya doğru ilerlerken çantaları dikkatle dengeliyorum.

Yollarını taşlamadılar mı? Belki bunu kürekle temizlemeyi teklif edebilirim. Ne de olsa çocukların kaymasını istemem.

Tam kapıyı çalmak üzereyken kapı açılıyor ve tanıdık bir ses beni selamlarken yüzümdeki pembe tene geniş bir gülümseme eşlik ediyor.

"Dylan Charmer! Şu haline bak!"

Cassie omzunun üzerinden gizlice koridora ve ötesine bakarken hediyelerin üstünden gülümsüyorum.

"Hey, Cassie, bunları Merry için bırakıyordum-"

"İçeri gel, içeri gel! Şu an duşta. Eşyalarını gördüğüne sevinecektir, eminim! Şeker?" Cassie kocası Tom'a sesleniyor, o da köşeden kafasını uzatıp bana sırtarak başını sallıyor. "Zavallı çocuğa yardım edeceksin, değil mi?" Poşetlerle dolu kollarıma başıyla işaret ederek emrediyor.

"Çantalarını odasına götüreceğim. Sonra da çaydanlığı açacağım."

"Ah, kalamam-" diye başlıyorum ama Tom yüzünü buruşturarak sessiz olmamı söylüyor. "O da neydi?" Cassie başını bana doğru çeviriyor, yeşil gözleri kısılıyor.

"Şeker yok, lütfen." İçimi çekip hediyeleri Tom'a uzatıyorum, o da bana başıyla onay veriyor. "Ucuz atlattın dostum. Bir fincan çay için kalıyorsun."

ON BEŞ

Meredith

"Biraz makyaj yap. Kendini daha iyi hissedersin."

Kıyafetlerimi dolaba asan Cassie'ye bakıyorum, manyak gibi sırtıyor. "Neden bu kadar garip davranıyorsun?" Ona şüpheyile bakarak söylüyorum.

"Ben değilim. Hadi, acele et. Aşağıda sana ihtiyaç var."

Kot pantolonumu ve krem rengi kazağımı giyiyor, yeni yıkanmış saçlarımı başımın üstünde topuz yapıyorum. Kaşlarımı fırçalayarak şekillendiriyorum ve David'in geçen yıl bana aldığı HD kaş setiyle boşlukları dolduruyorum.

Piç kurusu.

Cassie'nin isteği üzerine dudaklarıma biraz parlatici sürüyorum ve ince kirpiklerime rimel sürüyorum. Harry kafasında annesinin sutyeniyle yanımdan hızla geçerken iç çekip aşağıya iniyorum.

"Ben *Süper* Memeliyim!"

O ön odaya koşarken ben kahkahayı patlattım, kız kardeşim de ona çıkarması için bağıırıyordu.

"Sakin ol, Cass." Kıkırdayarak ellerimi ceplerime soktum ve kapıya yaslandım.

Gözlerim odanın diğer ucuna çekiliyor ve şimdiden çok özlediğim mavi gözlerle buluşuyor. Kalbim göğsümde çarpıyor, yüzümde bir gülümseme belirirken ruhum dans ediyor, o bana sırtıttığında yanaklarım kızarıyor.

"Merhaba, Merry."

"Dylan! Eşyalarımı getirdiğin için teşekkür ederim." Cassie ikimize bakıp gülümserken

ben de gülümsüyorum. Dylan çayını yudummlarken omuz silkiyor ama gözleri

benimkilere kilitlenmiş.

Onunla geçirdiğim günlerden sonra, birden gerginleştım.

Harry sutyen askılarını masumca uzatarak, "Anne, şunu çenemin altına bağla," diye rica ediyor.

"Kesinlikle olmaz," diye homurdanan Tom, oğlunun başındaki rahatsız edici nesneyi kaldırır. "Hadi, gidelim ve

sana gerçek bir pelerin bulacağım."

Cassie minnetle gülümserken Tom Harry'yi omzunun üzerinden çeker.

"Kahve, Merry." Cassie başıyla onaylıyor ve ben de ilerleyerek sıcak fincanı ellerime alıyorum.

Dylan'ın yanındaki koltuğa tünüyorum, o da başını çevirip bana bir göz atıyor.

"Güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyor ve ben üzerimdeki etkisini görmemesini dileyerek tekrar kızarıyorum. "Eşyalarını geri almak güzel mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Araba nasıldı?"

"Peki." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor ve sandalyeye yaslanıyor. "Dürüst olmak gerekirse tamir edilebilir mi bilmiyorum. Ne zaman yola çıkman gerekiyor?"

"Ayın dördünde işe geri dönüyorum," diye mırıldanıyorum, uzun araba yolculuğunu hayal etmeyi

Bertha. Aşığı inerken ne kadar kötü durumda olduğunu düşünürsek, bunu başarmasına imkan yok.

Belki yürürüm.

"Ah, belki bir trene falan binebilirsin?" Cassie başını yana eğerek düşüncelere daldı. "Ya da burada kalıcı olarak kalabilirsin."

Cassie sürekli beni Devon'a geri dönmem için ikna etmeye çalışıyor. Ama evimdeki hayatım ne kadar acı verici olsa da, sahip olduğum tek şey bu. Buraya geri dönmek beni başarısız hissettirir.

"Yeterince yer yok ama teşekkür ederim." Omuzlarını silkmiş olan kız kardeşime

gülümsüyorum. "Tom kanepede uyuyabilir, sen de benimle uyuyabilirsin!"

Tom iki bacağına yapışmış bir çocukla odaya girdiğinde hepimiz gülüyoruz. "Nerede uyuyorum ben?" Başını kaşıyarak soruyor.

"Dadddddd, kurabiye yapmamız lazım!" Victoria sol bacağından mız mızlanırken Harry hemen araya giriyor.

"Hayır, kartopu savaşı yapmalıyız."

"Hayır, yok, Harry," diye karşı çıkıyor Victoria, kardeşine vurmak için uzanıyor. "Noel Baba için kurabiye pişirmeliyiz!"

"Belki de ona gıda zehirlenmesi bulaştırırsın ve ölür, kimse de hediye alamaz." Harry, dehşet içinde gözlerini kısıp Victoria'ya sırtıyor.

"İğrençsin! Anne! Harry'ye Noel Baba hakkında kötü davranmayı bırakmasını söyle!"

Çayını boşaltıp yanındaki kitaplığa koyan Dylan'la bakışıyoruz. Gidecek diye panikliyorum ve kalması için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Çay için teşekkürler." Dylan gülümseyerek ayağa kalkıyor. "Ama seni yalnız bıraksam iyi olacak." Şaşkın bir ifadeyle bana döndüğünde "Hayır," diye geveliyorum.

Kahretsin.

"Gitmen gereken bir yer yok, değil mi? Noel arifesindeyiz. Kal ve bizimle kurabiye pişir. Bana yardım ettiğin için bir teşekkür olarak."

Dylan, Cassie ve Tom onları ayırmaya çalışırken hâlâ tartışmakta olan ikizlere bakar.

"Sanmıyorum-"

"Lütfen kal," diye fısıldıyorum ve kafası karışmış bir şekilde gözlerini kırıştırıyor. Ona gerçeği söylemekten başka ne söyleyebileceğimden emin değilim.

"Arkadaşlığınızı seviyorum. Ayrıca bizim bir ağacımız var ama sizin yok." Gülüyorum, odanın köşesindeki ağaca doğru dönüyorum. "Noel'de tek başına olmamalısın."

Ailesi tarafından yere yatırılmış olan Tom, "Evet, kalın," diye sesleniyor. "Kurabiye pişirdikten sonra oyun oynayacağız-"

"Ve kartopu savaşı yapalım!" Cassie bize sırtırken Harry araya giriyor.

Dylan tereddüt ediyor ama ben sadece ellerimi çırpıp gülümsüyorum. "Bu bir evet mi?"

İçini çekerken bulutlu mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Pekâlâ. Biraz daha kalacağım."

Dylan aile hayatına suda balık avlar gibi alışıyor, çocuklara kurabiyeleri kesici kullanmadan ustalıkla nasıl şekillendireceklerini gösteriyor ve sonra kurabiyeleri tam kızarıırken fırından nasıl çıkaracaklarını anlatıyor, böylece çikolata parçaları ağzınızda eriyor.

Herkes dışarıda, biz pencereden izlerken, çayımızı yudumlarken ve kurabiyelerimizi yerken söz verdiğimiz kartopu savaşını yapıyor.

"Neden kalmamı istedin?" Dylan bakışlarını pencereden ayırmadan soruyor.

Ellerim tuttuğum kupayı sıkıca kavırıyor ve dudağımı ısıyorum. "Bilmiyorum. Sadece burada olmanı istedim."

"Merry, bak," diyor Dylan, bana doğru dönerek. "I-"

Hiç düşünmeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, sertleşip anında geri çekilirken elim ensesinde.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözlerim yaşıyor.

"Hayır, sorun değil. Ben... Ben gidiyorum. Çay için teşekkürler," diye mırıldanıyor, gözlerimle buluşmayı reddediyor. Gülümsemeye zorlayarak başını salladığında, "Özür dilerim," diye tekrarlıyorum.

"Sorun değil, endişelenme. Mutlu Noeller," diyor usulca, koridora doğru yürürken.

"Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. Ön kapı arkasından çarpıyor ve Cassie atışının ortasında durup Dylan'a sesleniyor. Tom şaşkınlıkla mutfak penceresine bakıyor, ben de gözlerimi silerek arkamı dönüyorum.

Neden onu öptüm ki?! Ne düşünüyordum ki?! Dylan Charmer'ın kollarıma düşeceğini ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı?

"Merry!" Cassie ayaklarını paspasın üzerine vurarak ön kapıdan sesleniyor.

"*Merry!*" Derin nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"Evet, burada," diye seslendim, kız kardeşim kapıda belirdiğinde, saçları kar taneleriyle doluydu.

"Dylan gitti!" Ağlayarak bana doğru geliyor. "Neden?"

"Muhtemelen aptal olduğum içindir," diye mırıldanıyorum çocuklar kapıdan içeri girerken.

"Tom!" Cassie gözlerini benden ayırmadan bağırıyor. "Neden çocuklara sıcak çikolata yapmıyorsun?"

Beni mutfaktan çıkarıp ön odaya götürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. "Aranızda ne olduğunu bana anlatmalısın," diyor Cassies kanepeye çökerek. "Hiçbir şey." Omuzlarımı silkiyorum. "Yani, onu öptüm ve o da geri çekildi. Sonra da gitti." *Ve bu gerçekten acıtıyor.*

"Olamaz," diye inliyor Cassie, gözleri benimkileri arıyor.

"Bu çok aptalca. Aramızda bir şey var sanıyordum..." sesim kesiliyor, onun kollarında uyanmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.

"Merry, sana nasıl baktığını gördüm. Eminim sana karşı bir şeyler hissediyordur."

"Evet, arkadaşlık, muhtemelen. Ben bir aptalım," diye tekrarlıyorum, asık suratla kız kardeşime bakarak. "Ama sorun değil. Sadece o şeylerden biri."

Cassie parmaklarını benimkilerle birleştirmek için uzanmadan önce bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Dylan Charmer'ı unut. O sorunlarla dolu ve senin bunun bir parçası olmana gerek yok. Noel arifesinin geri kalanının tadını çıkaralım. Çocuklar dikkatini dağıtacaktır, söz veriyorum."

"Denediğin için teşekkürler Cass."

Ayağa kalkarak alnımdan öpüyor.

"Hadi, sevgili kardeşim. Gidip sarhoş olalım ve bok yiyelim."

Mükemmel. Ya da şu anda olabildiğince yakın.

ON ALTI

Dylan

T Kapı arkamdan çarparak kapanıyor, ben onları uzaklaştırmaya çalışırken az önce olanların hayaletleri beni mutfağa kadar takip ediyor.

Meredith beni öptü.

İlk kez bir kız kendini bana atmıyor ama ilk kez böyle hissediyorum...

Kahretsin.

Bir viski kapıp odama gidiyorum, duş alıp erken yatmayı umuyorum. Yatak özenle hazırlanmıştı ve anında onu özledim.

Merry.

Beni neden öptü? Sarhoş değildi. Belki de duygularına yenik düşmüştür. Noel'de insanlar böyle olur.

Ama ona neden kalmamı istediğini sorduğumda beni öptü. Yumuşak dudakları, bana ulaşmak için parmak uçlarında durması...

Ama onu geri öpmem adil olmazdı çünkü o da incinmişti. Eğer onu geri öpseydim, bunun bir anlamı olduğunu düşünecekti ve haklı olacaktı.

Ben de yapmadım.

Kadehimdeki viskiyi çalkalıyorum, şimdi nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Reddedilmiş, muhtemelen.

O Goldie değil.

Bu düşünce derin bilinçaltımdan başka hiçbir yerden gelmiyor ve viskiyi yutarak düşünceyi uzaklaştırıyorum.

O Goldie değil ve bu gayet iyi çünkü bunu tekrar istemiyorum. Sorun şu ki, tekrar hiçbir şey istemiyorum.

Merry kollarımdayken onu korumak istediğimi hissediyorum ve onu mutlu etme arzusu duyuyorum. O kadarını kabul ediyorum.

Ama, ve her zaman bir ama vardır, ben onun ribaund adamı olamam.

Yakında şehre dönecek ve ben çoktan unutulmuş olacağım. Eminim orada seçebileceği sayısız erkek olacaktır.

Kıskançlık hissi rahatsız edici ama muhtemelen sadece benimle kaldığı içindir.

Birlikte kart oynamak.

O benim büyük boy ayakkabılarımla yürümekte zorlanırken

yürüyüşlere çıkmak. Ona tam sevdiği gibi tost ve çay yapmak.

Yatağında birbirimizi sıcak tutuyoruz.

İnliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve yatağıma düşünüyorum.

Kes şunu.

Ama yapamam. Çünkü şimdi onun nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Reddedildi, muhtemelen.

Beni öpmemeliydi. Onu kaç kez öpmek istedim ama sırf aramızda bir şey olmayacağını bildiğim için öpmedim.

Başımı çeviriyorum, yüzüm duvara dönük, kolum yastığın altına giriyor ve yastığı kendime yaklaştırıyorum. Onun kokusunu alıyorum.

"Tanrım, dostum. Bu çok saçma."

Sözlerim boş odada yüksek sesle duyuluyor ve Meredith Matthews'u unutmaya kararlı bir şekilde gözlerimi zorla kapatıyorum.

Ama rüyalarım giriyor ve sonuncusunda beni öpmek için uzanıyor, duruyor ve kaşlarını çatarak geri çekiliyor, bana bunun anlamsız olduğunu söylüyor.

Dream Dylan bunun anlamsız olmadığını, Noel'de olduğumuzu ve her şeyin mümkün olduğunu söyler.

Dream Dylan kızı kapar.

Birkaç saat sonra yalnız bir Noel gününün sessizliğine uyanıyorum. Her şey kapalıymış gibi hissediyorum. Kuşların sabah korusu bile o gün kapalı.

Duş alıyorum, bu güne ne kadar erken başlarsam o kadar erken biteceğini biliyorum.

Giyindikten sonra aşağıya indim ve içim buruk bir şekilde tost ve çay yaptım. O sırada Merry'yi düşündüm, büyük adamın gelip gelmediğini görmek için aşağıya koşuşturan heyecanlı çocuklarla uyandığını hayal ettim ve umarım mutludur.

Noel'i çok seviyor ve acı bir şekilde boşanmış olmasına rağmen bugün yine de birinin Noel'inin bir parçası olmak istiyordu.

Çıplak evime şöyle bir bakıyorum ve Noel'in sadece süslemeler ve hediyelerden ibaret olması gerekmediğini fark ediyorum. İnsanların etrafında olmak, heyecanı paylaşmakla ilgili.

Ailem Noel Günü'nde beni görmeye bayılır, bu yüzden genellikle öğle yemeği için oraya giderim, ama bugün önce Merry için bir şeyler yapmak istiyorum.

Dün gece teklifini reddettim ama umarım bir hediye olarak göreceği bir fikrim var.

Dışarıya, bahçeme çıkıyorum ve ıvır zıvırla dolu kulübenin içinde avlanıyorum. Orayı temizleyeceğime söz veriyorum ama o zamana kadar bir şey arıyorum.

Noel ağacım.

Onu kulübenin köşesindeki kutusunda, bir kutu süslemenin yanında gördüğümde neredeyse vazgeçiyordum. Ağacımı bir günlüğüne bile olsa asma fikri midemi bulandırıyor.

Ama bu çok saçma.

Her yıl Noel olacak ve Goldie'nin aldatmacasının bunu benim için mahvetmesine izin vermemeliyim. Goldie'nin beni böyle düşünmediğine eminim.

"Yapsa da umurumda değil," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ağacı tozlu mezarından çıkarırken.

Çoktan yok olduğunu sandığım bir umut içimde kıpırdanmaya başlıyor ve ağacı asarken aptal gibi sırtıttığımı fark ediyorum.

Mütevazı ama güzel.

Odanın bir köşesine koydum ve telefonumu çıkarıp fotoğrafını çektim.

Bir mesajla birlikte Merry'ye gönderdim.

DYLAN:

Haklısın. Umudu simgeliyor. Umarım gelip benimle birlikte süslersiniz. Mutlu Noeller x

Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor, ama bir iç çekip gönderiyorum. Bunu telafi etmem gerekiyor ve daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Kutu ağacın yanında duruyor, süsleri çıkarmak için hevesli elleri bekliyor. Ağacın kendisi de bekliyor gibi görünüyor ve ben suçlulukla ona bakıyorum.

"Eğer gelirse, bu olacak. Söz veriyorum."

Ağaç yanıt vermiyor elbette; o bir ağaç. Ama Merry'nin geleceğine olan inancımla ona güven verdiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

Ne de olsa Noel'deyiz.

YEDİ

I

Saat daha sabahın dokuzu ve ev soyulmuş gibi görünüyor. Noel paketleri yerde lime lime yatıyor, mini Noel Babalar ve elflerden oluşan büyülü bir halı oluşturuyor.

Kahve yapmayı teklif ediyorum ve Tom bana minnettar bir bakış atıyor.

Yanmayı reddeden bir oyuncağa pil takmak.

Mutfağa giriyorum, pencereden dışarı bakarken üç fincan çıkarıyorum, uyku hala göz kapaklarımı esir almış durumda.

Kamyonun geldiğini fark etmedim. Onun yerine çaydanlığı doldurmaya odaklandım. Ancak kamyonun kapısı kapandığında başımı kaldırıyorum ve Dylan'ın bana doğru geldiğini görünce kalbim ağzıma geliyor.

Halüsinasyon gördüğümde emin olarak gözlerimi kapatıyorum. Ama çok geçmeden kapıya vurulan gürültülü bir ses küçük evin içinde çınladığında onları tekrar açıyorum.

"Ben bakarm!" Neredeyse ön kapıdaki ayakkabı yığınlarına takılıp düşecektim.

Sabah saçımı ya da Disney geceliğimi umursamadan kapıyı neredeyse menteşelerinden çekiyorum. İşte orada, tüm ihtişamıyla.

"Dylan? Burada ne işin var?" Gözlerimi kocaman açarak fısıldadım.

Ellerini ceplerine sokuyor, güzel kirpiklerinin arasından bana bakmadan önce basamakta beceriksizce ayaklarını sürüyerek yürüyor. Boğazını temizliyor ve omuz silkerek bana orantısız bir sırıtış atıyor.

"Mutlu Noeller." Kıkırdıyor ve bana hitap mı ediyor yoksa iyi dileklerde mi bulunuyor emin olamıyorum. "Mesajımı aldın mı?"

Ona boş boş bakıyorum, neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Hayır," diyorum, soğuk havaya karşı kollarımı kavuşturarak. "İçeri gelmek ister misin? Cassie sığağı dışarıda bıraktığım için bana kızacak."

Dylan başını sallıyor ve kapıyı kapatabilmem için yanımdan geçiyor.

"Özür dilerim, dün gece biraz içtim ve uyuyakalmışım... Bugün çocuklar beni uyandırdı. Telefonumu kontrol etmedim," diye açıklıyorum, gözlerim onunkileri ararken. "Her şey yolunda mı?"

Dylan koridorun sonuna doğru bakarken hızla, "Evet, panik yapma," diyor.

Cassie, Goonies tişörtü ve çizgili pantolonuyla orada duruyor ve ağzı açık bir şekilde bize bakıyor.

"Mutlu Noeller Cassie. Umarım rahatsız etmiyordum." Kız kardeşim başını sallayıp salona geri dönerken Dylan gülümsüyor.

"Mutlu Noeller, Dylan. Hiç de değil; kahve peşindeydim Mer, hepsi bu." "Doğru, kahve!" Yutkunuyorum ve Dylan'ın bana baktığını görmek için geri dönüyorum.

"Pardon, mesaj mı?"

Dylan kapıya yaslanmış, gözleri üzerimdeyken mutfığa giriyorum.

"Meredith," diyor ve tam adımın dudaklarından dökülmesiyle neredeyse elimdeki kahve kaşığına düşürüyordum. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Tamam." Yutkunuyorum, suyu fincanlara dolduruyorum. "Kahve ister misin?"

"Bir saniyeliğine kahveyi bırakabilir misin?" Dylan kıkırdayarak bana yaklaşıyor.

"Eğer bu dünle ilgiliyse, özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım, gözleriyle buluşmayı reddederek. "Sanırım kendimi biraz kaptırdım."

"Yardıma ihtiyacım var," diye devam ediyor Dylan, parmakları benimkilere değişiyor.

"Noel sabahı mı?" Neden yardıma ihtiyacı olduğunu merak ederek ciyak ciyak bağıriyorum. Her konuda oldukça beceriksizim ve eminim yardım isteyeceği bir sürü insan vardır.

"Evet." P'yi patlatarak beni kahveden uzaklaştırdı. "Bu sabah seni birkaç saatliğine ödünç alabilir miyim?"

"Evet," diye cevap verdim hiç düşünmeden. "Üzerimi değiştirmem ve şu kahveyi almam lazım-"

"Kahveyi ben hallederim." Dylan gözlerini devirerek beni kapıya doğru yönlendiriyor. "Sen üstünü değiştir." Merdivenlere doğru ilerlerken kız kardeşim de beni takip ediyor ve aceleyle onun odasına giriyoruz.

"Onun burada ne işi var? Noel sabahında!" Ben hızla dişlerimi fırçalarken Cassie tıslıyor. "Dünden sonra da!"

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum diş macununun arasından. "Bana bir kıyafet getirir misin? Onunla bir yere gitmemi istiyor! Sakıncası var mı?"

Ben soyunurken Cassie bana bakıyor, onun banyosundaki duşu kullanıyorum.

"Hayır, tabii ki hayır! Lanet olsun, keşke Dylan Charmer onunla bir yere gitmemi isteseydi. Bu çocuklar beni tüketiyor."

Kıkırdıyorum, duşa atlıyorum ve olabildiğince çabuk yıkanıyorum. Dışarı çıktığımda Cassie ortalıkta görünmüyor ama yatağın üzerinde beni bekleyen sevimli kırmızı bir elbise ve siyah bir tayt var. Yanında bir ruj tüpü var ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Yakut Kırmızısı, tabanındaki etikette belirtilmiştir.

"Beni ne sanıyor, Bayan Claus?!" Üstümü değiştirirken mırıldandım.

Kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki kalp krizi geçireceğimden eminim. Taytımı yukarı çekerken bacaklarım bile tam olarak kurumamıştı ama Dylan'ın aşağıda beni beklediğinin farkındaydım.

Muhtemelen aşırı tepki veriyorum. Dün adamı öptüm ve o da *gitti*, Tanrı aşkına! Ama yine de.

Noel sabahı!

Noel Günü'nde biraz inancınız olmalı, değil mi?

Giyindiğimde, kırmızı ruju atlayarak kız kardeşime sessiz bir özür gönderiyorum. Her nasılsa, *Ruby Red* bana göre değil.

Dylan'ın ilk seferinde verdiği tepkiyi hatırlayarak botlarımı giydim. Her ne kadar kabul etmek istemesem de, bu iklime uygun bir ayakkabım yoktu.

Aşağıya indiğimde Dylan'ı mutfakta beni beklerken buluyorum, beni görünce gözleri parlıyor. "Çok Noelvari." Sırıtarak uzun siyah paltomu giymemi izliyor. "Tek ihtiyacın olan kırmızı ruj sürersen Bayan Noel'in her santimi gibi görünürsün."

Ceketimin düğmelerini sessizce ilikliyorum, koridorda kız kardeşimin ve Tom'un kapıda sırtarak durdukları ve kahve fincanlarını heyecanla kaldırdıkları yere bir bakış gönderiyorum.

"Şey, yakında döneceğim," diyorum, başını sallayan Dylan'a bakarak. "Noel yemeği için onu geri getireceğim. Söz veriyorum."

Ben kız kardeşimle son bir kez bakışırken o beni kapıya doğru yönlendiriyor.

şarkıya patlayacak.

Yapmasa iyi olur.

"Mutlu Noeller, çocuklar!" Cassie arkamızdan sesleniyor ve ben de elime uzanan Dylan'a sırtıyorum. "O aptal botları giyiyorsun. Elimi tutmanız gerekecek Bayan Noel." "Bayan, aslında," diye düzeltiyorum onu, mavi bakışlarını üzerimde gezdirirken.

"Evet, öylesin. Bayan Noel."

İsme kızdım ama hoşuma gittiğine karar verdim.

"Sen kimsin peki? Grinch mi?" Beni incelerken gülüyorum, bakışlarımı başka yöne çevirdiğimde

onu

n. "Pek sayılmaz. Göreceksiniz."

"Ne yapıyoruz biz?" Kamyona binmeme yardım ederken soruyorum. Onun gibi kokuyor, odunsu ve seksi. Kamyonun ön tarafına doğru yürüyor ve çocuksu bir sırtışıyla yanıma atlıyor.

"Bu bir sürpriz," diyor gururla ve ben de gözlerimi ona dikiyorum.

"Noel sürprizi mi? Sen kimsin ve gerçek Dylan'a ne yaptın?" O alay ederken ben de

motoru çalıştırır.

"O biraz Grinch'ti. Şimdi sadece bekleyip görmen gerekecek." Sırıttırıyor, benim bariz heyecanım karşısında gözleri parlıyor.

Dünkü reddine rağmen, beni açıkça bir arkadaş olarak görüyor ve bunu kabul ediyorum. Noel'den nefret ettiğini ve nedenini biliyorum. Beni almaya bu kadar erken gelmesi, onun için bir anlam ifade ettiğini gösteriyor.

Evinin önüne geldiğimizde kulaktan kulağa gülümsüyorum.

"Ooh, burada ne işimiz var?" Ona bakarak sırtıyorum.

"Umarım beğenirsin." Kamyonetten ayrılmadan önce söylediği tek şey bu. Neden bahsettiğini görmek için sabırsızlanıyorum.

SEKİZ

Dylan

O Kapıyı açarak geri çekildim ve Merry'nin içeri girmesine izin verdim. Sinirden midem bulanıyor ama o bulaşıcı bir heyecanla bana bakıyor.

Kapıyı arkamızdan kapatıp ışıkları yakarken uzak köşedeki ağaca başımla selam veriyorum.

Meredith ağaca ve yanındaki süsleme kutusuna bakar.

"Ağacın var mı?" Fısıldıyor, bana dönerken dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Her zaman bir ağacım vardı," diye itiraf ediyorum, dönüp ona bakıyorum. "Şimdi hatırlamamı sağladın."

Tarif edemeyeceğim kadar güzel. Onu kollarıma almak ve asla bırakmamak istiyorum ama çok korkuyorum.

"Onu çıkardığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor, elleri kalçalarının üzerinde durmak için hareket ediyor. "Neden?" "Şey." Derin bir nefes alıyorum ve her özelliğini inceleyerek onu inceliyorum.

Gözleri geniş ve meraklı,

Ama heyecandan gözleri parlıyor. "Sanırım bir süredir geçmişte yaşıyordum. Yeniden yaşamaya başlamam gerektiğini fark etmemi sağladınız."

Gözleri ağaca kayıyor, sonra tekrar bana dönüyor. Dili dudaklarını ıslatıyor ve kalbimin göğsümde çarpmasına rağmen tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum.

"Yaşamayı hak ediyorsun, Dylan." Bana gülümsüyor, eli yanağımı okşamak için kalkıyor. Yarı yolda duruyor, gözleri şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla dönüyor. "Özür dilerim."

Elini kendi elimle yakalıyorum ve başlangıçta niyet ettiği gibi yanağıma koyuyorum. Dokunuşu yumuşak ve sıcak; elini kendi elimle kapattığımda nefesi boğazında düğümleniyor.

"Hayır, özür dilerim," diye mırıldanıyorum o yaklaşırken, gözleri belirsizlikle benimkileri arıyor. "Dün beni öptüğünde-"

Utanç gözlerinde parıldarken, başını iki yana sallıyor.

"Bunu yapmamalıydım," diye itiraf ediyor kısık bir sesle. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Yavaşça nefes veriyorum, bunu olduğu yerde bırakıp kaçma dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine, dün gece beni uyutmayan, her gün Meredith'le uyanmamayı hayal edemediğim diğer duyguların yükselmesine izin veriyorum.

"Bu benim için zor Merry, ama deniyorum," diyorum huysuzca, ona yaklaşarak. Şaşkınlık ve merakla bana bakıyor, yanakları kızarıırken gözleri ağızma kayıyor. "Ben de seni öpmek istedim, yemin ederim."

Merry gülümsüyor, gözlerindeki rahatlama belli oluyor. "Öyle mi?"

"Seni şimdi öpebilir miyim?" Kaşlarını çatarken kalbim ağızımda fısıldıyorum ve reddetmesi için kendimi hazırlıyorum.

Bunun yerine başını salladı ve birbirimize yaklaştık, kolları boynuma dolanırken benimkiler de onu sardı.

beline doladım. Başımı sağa doğru eğiyor ve parmak uçlarına kalkarak gerisini benim yapmama izin veriyor.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve çenesini hafifçe geriye yatırıyorum, böylece ona bakabiliyorum.

Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzakta ama bu anı aceleye getirmiyorum.

"Bunu yapmayalı uzun zaman olduğunu bilmeni istiyorum," diye itiraf ediyorum ve başımı daha da yaklaştırdığımda hevesle, neredeyse sabırsızlıkla başını sallıyor.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve bu, tüm yanlış kilitleri denedikten sonra doğru kilide oturan bir anahtar gibi. Beni kendine doğru çekerken onu kollarıma alıyorum, dudakları öpücüğün derinleşmesine izin vermek için ayrılıyor.

Dilim ilk başta yavaşça hareket ediyor, ama sonra bana karşı inliyor ve başka bir şey oluyor. Öpüşmemiz doğal olarak derinleşiyor ve yemin ederim daha önce kimseyi şu an öpüştüğümüz gibi öpmemiştim. Kendini bana doğru bastırırken, ağızlarımız tam olarak doğru miktarda alay ve taleple senkronize bir şekilde hareket ediyor.

Birbirimizden uzaklaşıyoruz, gözlerimiz kilitleniyor. Bir şey söylemek üzereydim, dürüst olmak gerekirse değerli bir şey değil, çünkü beni tekrar öptüğünde hala sersemlemiş durumdayım.

Bu seferki daha acil ve bir önceki öpücüğün tanıdıklığı, bu seferkinin açıklayamayacağım bir şekilde beni ele geçirmesine yardımcı oluyor. Belini kavriyorum, o içime nefes alırken ben de onu içime çekiyorum, elleri saçlarımda kayboluyor. Bana karşı mükemmel bir şekilde şekilleniyor ve o anda başka hiç kimse için böyle hissetmeyeceğimi anlıyorum.

"Vay canına," diye nefes alıyor Merry, dudaklarımı tekrar öperken. "Bu-"

"Bekle, *oldu* mu? Hadi tekrar yapalım," diye mırıldanıyorum ve onu kollarıma çekerek kanepeye geri düşüyoruz.

Üzerime oturduğunda, beni şefkatle öperken iki eliyle yüzümü kavradığında hiçbir gariplik yok. Öpüşleri kışkırtıcı derecede yavaş ve uzun zamandır hissetmediğim başka bir şey hissediyorum.

Arzu.

"Beni böyle öpmeyi bırakman gerekecek," diye mırıldanıyorum ağzına karşı. "Yoksa ağaç yılın geri kalanında çıplak kalacak."

Merry gülüyor ve hafifçe geri çekiliyor, ben ona bakarken saçları omuzlarına dökülüyor. "Buraya gelmemi neden istediniz Bay Büyücü?"

Sesi nazlı ve baştan çıkarıcı; arkasındaki ağaca bakarken kıkırdamadan edemiyorum. "Benimle birlikte ağacı süslemek için," diye itiraf ediyorum, o başını sallarken parmağım çene çizgisinde geziniyor. "Çünkü sen

Noel'dir, Merry. Sen büyülü ve güzelsin. İyi ve safsın..." "Ve?" Merry masumca sorar.

"Çok seksi," diye homurdanıyorum ve o da kıkırdarak ağzını benimkine bastırıyor.

"Yani, benden hoşlanıyor musun?" Ayrıldığımızda bana bakarken dudağını ısırarak soruyor.

"Evet, hoşlanıyorum." Sırıtiyorum, bundan çok daha derin bir his olduğunu fark ediyorum.

Ama her seferinde bir adım.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor Merry.

"Ama her zaman hoşlandım." "Şimdi seviyor musun?"

Sonra çenesine doğru sırtıttığımda inleyerek renk değiştiriyor.

"Bana *her* şeyi anlatmak zorunda kalacaksın, Merry."

"Tamam, ama bir şartla," diyor gözlerimin içine bakarak.

"Ne olursa," diye dürüstçe cevap veriyorum, bu kadına karşı hislerimi artık görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. "Önce ağacı süsleyeceğiz."

W

Ağaca hayranlıkla bakmak için geri çekiliyorum ve ellerimi sevinçle birbirine kenetleyip, halinden memnun görünen Dylan'a gizlice bakıyorum.

Ona yaklaşıyorum, hâlâ şefkatten hoşlanıp hoşlanmadığından emin değilim ve parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Dönüp bana bakıyor, dudakları sırtarak kıvrılırken parmaklarının benimkilerle dans etmesine izin veriyor.

"İyi görünüyor, kabul ediyorum," diyerek kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Beni daha önce öptüğünden beri tek istediğim bunu tekrar tekrar yapmaktı. Evliydim ve bir kez bile böyle hissetmemiştim.

Başım dönüyor, ergen gibi hissediyorum.

"Seni ne zaman geri getirmem gerekiyor?" Dylan kolunu belime dolayarak soruyor.

Dokunuşuyla ürperiyorum, bana her zaman hayal ettiğim gibi baktığına inanamıyorum. Sanki yeni keşfettiği nadir bir mücevhermişim gibi.

"Sanırım akşam yemeği iki gibi," diyorum, ağzım doğal olarak boynuna gidiyor. "Öğle yemeğinde ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Ailemle birlikte olmam gerekiyor ama *bunu* nasıl bırakacağım?" Dylan mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Seni öpmeden duramıyorum."

"Yapmanı istemiyorum," diye fısıldıyorum, beni kollarının arasına alırken, saçlarını usulca çekiştirdiğimde inliyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor Dylan boynuma karşı, elleri sırtımın alt kısmında geziniyor.

"Mmm," diye inliyorum dudaklarının altında, sesimdeki özlemi fark edip durulduğunda. "Bunu seviyorum."

Dylan'ın ağzı boğazımın hassas kısmına doğru hareket ediyor ve tüylerimi diken diken ediyor. O daha fazla baskı uygularken başım geriye düşüyor, sıcak dili arzuyla kavrulan tenimde mükemmellik daireleri yaratıyor.

Başım yana kayıyor, ellerim başını tekrar ağzıma götürürken o inliyor ve keşfetmeye devam edebilmemiz için ikimizi de kanepeye sürüklüyor. Elleri kalçalarımın üzerinde duruyor, başparmakları taytımın üzerinden tenimde yumuşakça dolaşıyor.

Başımı kulağına doğru eğiyorum, dilim lobunun kıvrımlarında geziniyor. Ben boynuna doğru ilerleyip mutluluğa doğru inişimi sürdürürken o sertleşiyor, kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Merry..." diye fısıldıyor, parmaklarımı giysilerinin altına ulaşmadan yakalıyor.

"Ne?" Mırıldanıyorum, bunu daha ileri götürmeye hevesliydim. Tenini, vücudunun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. İçim ihtiyaçla zonkluyor ama o beni geri çekiyor, gözleri beni içine çekiyor.

"Ben geleneksel bir adamım."

"Tamam mı?" Öfkeyle oflayıp pufluyorum. "Bu ne demek oluyor? Biz... oynayamaz mıyız?"

Gözleri kararıyor ve beni kendine doğru çekiyor, elleri kığımın kıvrımlarına doğru ilerliyor.

"Oh, *oynayabilirsiniz*, Meredith." Sırıttıyor. "Ama dediğim gibi, ben geleneksel biriyim. O yüzden bunu yatak odasına taşımalıyız."

Bir kaşını kaldırdığında başımı sallayarak endişeyle gülümsediğimde içimde bir beklenti ürpertisi daha oluşuyor.

"Şimdi mi?" Dylan soruyor, gözleri ısırđığım alt dudağıma düşüyor, beni hemen orada alması için ona yalvarma arzumu bastırıyorum.

"Sadece sen istersen," diye fısıldıyorum ve o da başını sallıyor. "Ne kadar istediğimi *tahmin* bile edemezsin."

Sözleri ruhumda bir hareketlilik yaratıyor ve tenim arzuyla yanıyormuş gibi hissediyorum. Üst kata çıkarken kucağından iniyorum, kalbim yol boyunca müziğı sağlıyor.

Yatak odası her zaman olduğı gibi tamamen aynı, ama bu sefer farklı hissettiriyor. Dylan kapıyı kapatıyor, omuzlarımı usulca öperken beni aynaya doğru çeviriyor.

Dylan Charmer'ın beni öptüğünü görünce dayanamıyorum ve dudakları köprücük kemiğimin üzerinde gezinirken bir inilti daha çıkarıyorum, göğsünden yükselen kahkaha beni muhtaç bir karmaşaya sürüklüyor.

"Bunu o zamandan beri yapmamıştım..." Dylan başını kaldırıp aynada gözlerimle buluştuğunda sözlerim dudaklarımda kayboluyor.

"Önemli değil."

"Sanırım ne yapacağımı unuttum," diye itiraf ediyorum, Dylan elbiseyi belimden yukarı kaydırırken, çıplak tenim ortaya çıktığında nefesi kesiliyor.

Tanrıya şükür ki uyumlu iç çamaşırı giymiştim.

"Birbirimize hatırlatabileceğimize eminim," diye mırıldanıyor Dylan, elbiseyi başımın üzerinden kaydırıp yere düşmesine izin vererek. Parmakları sütyenimi açmak için hareket ederken, elleri karnımdaki teni hafifçe okşuyor.

Soğuk hava meme uçlarımı selamladığında nefesim kesiliyor ve Dylan göğüslerimi avuçluyor, sıcak avuç içleri bana değiyor.

Bana ateşli bir ifadeyle bakıyor ve arzusunun kığımın yarığına baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Arkamı dönüyorum, parmaklarım hevesle tişörtünü başından aşağı sürüklüyor, gözlerim açgözlülükle ödölümü inceliyor. Teni her zaman hayal ettiğim gibi mükemmel, ama bir saniye daha bakamadan Dylan beni yatağı doğru çekiyor, parmaklarını taytımın altından geçirip yavaşça aşağı yuvarlıyor.

Kemerini çözdüğünde başımı yastığı yaslıyorum, kot pantolonu elbisemin yanında yere düşüyor. Yorganı üzerimize çekerek beni kollarıyla sarıyor, vücudunun sıcaklığı üşüyen tenimi rahatlatıyor.

Ağızı benimkiyle buluşuyor ve parmakları güneğe doğru hareket ederek dantel iç çamaşırımın içinden beni okşuyor. Beni kabaca öperken ona karşı eğiliyorum, mahrem bölgemi mükemmel bir şekilde ovalarken parmakları daha fazla baskı uyguluyor.

Onu öpmeye devam etmeye çalışıyorum ama yaptığı her harekette ağızım açık kalıyor. "Kahretsin," diye mırıldanıyor aniden, elim boxer'ının içine uzanıp kalınlığını dolaşırken. "Ben prezervatifim var."

Tereddüt ediyorum, içim onun için sızlıyor.

"Sıradan seks yapmıyorum, o yüzden hiç yok," diye itiraf ediyor, derin bir iç çekerek. "Başka şeyler de yapabiliriz, yarın alışverişe gideceğim..."

"Dylan," diye fısıldıyorum omuzlarımı silkerek. "Benim için uzun zaman oldu, belli ki senin için de öyle... Yine de yapabilir miyiz?"

Sözlerim karşısında şok olduysa bile bunu belli etmiyor ve şu anda benimle sevişmezse muhtemelen ağlayacağımdan eminim.

"Emin misin?" Dylan bir parmağını ıslaklığıma daldırarak soruyor. "Oh, eminsin."

Başımı sallıyorum ama parmaklarını içimde hareket ettiriyor, başparmağı klitorisime bastırıyor ve ben o anda çözülmemeye çalışıyorum.

"Görünüşe göre sen de öylesin," diye fısıldıyorum, elim kumaşın arasından onun boyunu okşuyor.

Dylan külotumu indirip yatağın dışına fırlatırken ben de onun boxer'ını aşağı itiyorum. Okyanus mavisi gözleriyle bana bakarken nefesim göğsümde sıkışıyor.

"Emin misin?" Tekrarlıyor, ama çoktan içime kaymaya başladı, ıslaklığım onun büyüklüğünü benim yardımım olmadan karşılıyor. İnliyor ve ben yüzünü tutuyorum, içime girerken gözlerine bakmak istiyorum.

"Bu *harika* hissettiriyor." Nefes nefese kalıyorum ve o da başını sallıyor, dudaklarını benimkilerin üzerine bırakarak içime daha fazla giriyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldıyor, beni kollarının arasına alarak içime girmeye başlıyor ve beni etkisiz hale getiriyor.

Ben haykırırken bir eliyle kaldıraç olarak yatak başlığını tutuyor, diliyle ağzımı keşfetmeyi başarırken bana tekrar tekrar çarpıyor.

Bana bakarken kollarına tutunuyorum, başını sallarken ağzı hafifçe açık. "Şimdi Noel'i seviyorum," diye mırıldanıyor ve bacaklarımı havaya kaldırdığında cevap vermeye gidiyorum, omuzlarının üzerine yerleştiriyor. "Öyle değil mi?"

"Evet," diye haykırıyorum, orgazmım vücudumu delip geçerken beni geçici olarak felç ediyor, çok özlediğim bir mükemmellik fırtınası.

"Tanrım, Meredith," diye inliyor. "Dayanamayacağım; çok güzelsin."

Bacaklarımı boynuna doluyorum, kıcıımı hafifçe kaldırıyorum, böylece bana derinlemesine vuruyor ve içimde çözölmeye başladığını söyleyen derin, erkeksi bir hırıltıyla haykırıyor.

İkimiz de yaşadığımız şoka rağmen bir şekilde dudaklarımızı tekrar kenetliyoruz. Üzerime düşerken titreyen bacaklarımı indiriyor ve başını boynuma gömüyor.

"Mutlu Noeller," diye fısıldıyorum o bana karşı kıkırdarken.

"Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Ben de." Gülümsüyorum ve dudaklarımı onunkilerle buluşturuyorum. "İnanılmazsın

Dylan Charmer." "Arkadaşlarım kadar harikayım, Bayan Matthews."

"Mmm."

Beni tekrar öpüyor ve kollarında uykuya dalmadan önce hatırladığım son şey bu oluyor.

YİRMİ

W

Noel gününü birlikte geçirdik. Bir süre çocukları görmek için kız kardeşlerime gittik ve sonra Dylan'ın ailesini görmesi için ısrar ettim.

Gitti ama uzun sürmedi. Geri geldi ve ailesinin onu görmek istediğini söyledi.

onu çok güldürmüştü. Bu yüzden beni onları görmeye götürdü.

Ailesi çok sevimliydi ama Dylan'ın bana bakışlarından kısa süre sonra ayrılacağımızı anladım. Adam *doyumsuz*.

Yani, şikayet etmiyorum.

İşte buradayız, ateşin önünde bir halının üzerinde, bugün altıncı kez yapıyor olmalıyım, ikimiz de nefes nefese kalmış durumdayız. Vücudu terden parlıyor ve dışarıda rüzgâr uğuldarken iç çekmekten kendimi alamıyorum.

"Son birkaç gündür ellerimizi birbirimizden uzak tutmayı nasıl başardık?" Dylan sırtıyor ve beni usulca öpüyor.

"Gerçekten bilmiyorum," diyorum oturduğum yerden kalkarken. "Bu çok gerçeküstü. Sanki bir rüya gibi."

Dylan başını sallayarak bana bir kaşını kaldırıyor. "Bir rüya, hey? Seni temin ederim ki ben gerçeğim."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyorum. "Yani, bir dakika önce kız kardeşimi görmek için buraya geliyorum, bir dakika sonra kükreyen bir ateşin önünde, kalçalarımın arasında genç aşkımla birlikteyim."

"Haha, anlıyorum. Hayatta ne olacağını tahmin edemezsin. Sanırım her zaman boktan değil." "Belli ki değil."

Günün geri kalanını yatakta geçirdik, sadece gerektiğinde yiyecek ve içecek almak için çıktık. Ertesi gün uyandığımda Dylan bana sarılmıştı ve yüzümde geniş bir gülümseme vardı.

"Seni özledim," diye mırıldanıyor Dylan, omzumu öperek. "Uzun zaman oldu..."

"Dylan... aramızda ne olacak? Bu... sadece bir tatil olayı mı?" Korku kalbimi bir mengene gibi kavrarken soruyorum.

Dylan durup beni döndürüyor, böylece gözlerinin içine bakıyorum. "Hadi ama, Merry. Henüz gelecek hakkında düşünmeyelim."

"Gelecek mi? Önümüzdeki hafta içinde eve dönmem gerekiyor," diyorum ve gözlerinin bulutlanmasını izliyorum. "Evet. Biliyorum."

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama bundan fazlası var.

"Umarım arabam tamir edilir," diyorum. "İş için ona ihtiyacım var."

Dylan bana bakıyor ve başımı öperken iç geçiriyor. "Kalabilirsin."

Omuzlarını umursamazca silkerek kızarıırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. "Kalmak mı?"

Yankılıyorum ve o da başını sallıyor.

"Burada. Benimle gel."

"Ama... birbirimizi çok az tanıyoruz. Ya işe yaramazsa?"

Dylan başını eğiyor, alnını benimkine dayamadan önce dudakları kısa bir süreliğine benimkine değiyor. "Sanki çalışmayacakmışız gibi."

Sözleriyle midem patlıyor ve onu bir öpücük daha için kendime doğru sürüklüyorum. "Ne diyorsun sen?" Nefes nefese soruyorum.

"Gençken hoşlanan tek kişi sen değilsin," diye itiraf ediyor ve ben nefes nefese kalıyorum. "*Benden hoşlanıyor muydun?*"

"Her zaman güzel olduğunu düşünmüşümdür. Kızıl saçlarını özledim."

"Dylan Charmer, sen küçük bir yılansın!" Beni kollarının arasına alırken gülüyorum.

"Dinle, o gün kamyonumda senin olduğunu gördüğümde, orada olmanın bir nedeni olduğunu biliyordum. Başta emin değildim ama seninle daha fazla zaman geçirdikçe anladım."

"Çok tatlısın," diye nefes alıyorum, gözlerim yaşıyor.

Dylan zorlukla yutkunarak, "Çocuklar umurumda değil, Merry," diyor. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Cevap veremiyorum çünkü çok tıkanmış durumdayım. Dylan yüzümü okşarken başımı sallıyorum, gözlerimiz kulaklarımızın duyamayacağı bir konuşmaya kilitlenmiş.

"Boşanmış olman ya da buz gibi havada aptal topuklu ayakkabılar giymen umurumda değil." Beni üstüne çekerek sırtıyor. "Doğruyu söylemek gerekirse seni kıyafetsiz ve sadece topuklu ayakkabılarla tercih ederim."

"Huysuz olman ve Noel'i sevmemen umurumda değil," diye fısıldıyorum, elim göğsünde geziniyor.

"İşte burada yanıyorsun hizmetçi." Dylan kıkırdar. "Noel'i *çok seviyorum*. Seni seviyorum, Meredith Christmas."

Duruyorum, ona bakarken gözlerim büyüyor.

"Ne?" Beni kendine doğru çekerken fısıldıyorum.

"Beni duydun."

"Dylan..." Başka bir şey söyleyemeyerek mırıldandım. "Bu çok büyük bir laf."

"Ciddiyim. Hislerimi saklamaktan, senden uzak durmaya çalışmaktan bıktım. Eğer sana şimdi söylemezsem, eve geri döneceksin ve ben de hayatımın sonuna kadar pişman olacağım."

"Muhtemelen on yıl sonra pişman olacaksın," diyorum. "Ne dilediğine dikkat et." "On yıl sonra seninle birlikte olursam, hiçbir şeyden pişman olmam."

Onu öpmek için eğildim, saçlarım ıslak yanaklarıma döküldü. "Ben de seni seviyorum Dylan Charmer."

"İyi edersin," diye mırıldanıyor, iç çamaşırımı çekiştirirken kalçalarını kavırıyor. "Çünkü asla izin vermeyeceğim

Sen git."

SON

Yazar Hakkında

Linzvonc, Inkitt ve Wattpad gibi sitelerde ücretsiz olarak yayınladığı sayısız öykünün yazarıdır (*Psst, bazıları hala orada!*)

Romantizmin farklı unsurlarıyla uğraşıyor; tatlı romantizm, genç romantizm, paranormal romantizm, karanlık romantizm ve erotik romantizm. Yazmadığı zamanlarda muhteşem ailesiyle birlikte oluyor ve sosyal medyada okuyucularıyla bağlantı kuruyor.

Linzvonc okumayı çok seviyor ve işe de bu yüzden başlamış. Okumak istediği kitapları yazmak için! Linzvonc'un hayali bir gün Netflix'te ve dünyadaki her kitapçıda yer almak.

Bu arada, onu saklanırken genellikle kütüphanelerde bulursunuz. Ya da bir kahve dükkanı. Bu nedenle, telefonunda veya dizüstü bilgisayarında öfkeyle yazı yazan bir kadın görürseniz, deniz temalı bir kol dövmesi, büyük gözlükleri ve sırtmış bir ifadesi olup olmadığını kontrol edin.

Onu bulmuş olabilirsin. Beni
TikTok'ta da bulun! @linzvonc

Linzvonc tarafından da

Winterburg Serisi:

- 1: [Maden](#)
- 2: [Onlarınki](#)
- 3: [Erkek ve Kadın](#)
- 4: [Alice Deacon Suikastı](#) 5: [Koşan Kış](#)

Diğerleri:

[Theodore](#)
[Initials Only](#)
[Vacay Her](#)
[Şeyi Riske](#)
[Atmak Jain](#)
[Sahtekarlar](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.